பாரதி

— மணி மலர் —

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே"

பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

முதற் பதிப்பு] 1948 [விலை அணா 14.

Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras—M S 308.
Bharathi Prachuralayam M S 407
Copies 3000 Sep .9-48

முன்னுரை

எத்தனையோ வரகவிகள இந் நாட்டில தோனறி யுளளாாகள. எனறுலும நமது மகா (வர) கவியின பெருமையோ ஓா தனிச சிறபபு வாயநதது. தமிழ மொழிககு அழியாத உயிரும, ஒளியும தநது, ஓா புதிய 'சகாபதம' சிருஷடி செயது, தமிழ நாடடை நிததிரையி லிருநது தடடி எழுபபிவிடடவா பாரதியாா

இக கவியின எநத நூலுககும 'முனனுரை' அவசிய மிலலைதான. இருநதாலும 'சமபிரதாயம' எனற முறைக கேறறவாறு ஒரு சிறு குறிபபு எழுத முனவநதுளளோம

பாரதி பாடலகள பலவகைப படடுளளன. தேச பகதி, தெயவபகதி, வேதாநத ஆராயசசி, கணணன பாமாலை, குழநதை இனபம, காதல உணாசசி, சிலலறைச சீடடுக கவிகள, பாஞசாலி சபதம, சரித தததுவம முதலியனவாம.

சாதாரணமாக சிலருககு தேசியததில அதிகப பறறு உளளதாக இருககலாம. இனனும சிலருககு 'தெயவீகம' எனற பாடலகளிலேயே அதிக இனபம ஏறபடும. சிலருககு பாகவதாகள கூறும சரிததிர சநதஙகளில—கதா காலக்ஷேபததில இனிமை பிறகக லாம. எது எபபடி யாயினும 'ஸஙகீதம' எனனும அமசம பொருநதி யிருநதால் யாருககுமே எதுவும ஒருவித நலலுணாசசியை உண்டுபணணும எனபது உறுதி. எளிய பதஙகள, எளிய நடை, எளிதில் அறிநதுகொள ளககூடிய சநதம, யாவரும விருமபும மெட்டுககள கொண்ட—பாடல்கள—அதாவது சஙகீததில பூரண

ஞானம இலலாமறபோனாலும கேளவி ஞானம போனற ஒரு (பகுதி) அமசம உடையவனகூட அநுபவிக்குமபடிக கான பாடலகள கொணட தொகுதி ஒனறு பதிபபிகக வேணடுமெனற அபிலாஷையை சில நணபாகள எஙக ளிடம தெரிவிதது வந்தாாகள.

பாரதியாாபால தனிபபறறுககொணட இககாலத தில் எந்த இடததிலும, எந்த சமயததிலும மாநத கொணடாட்டததிலும 'பாரதி பாடலகள போட்டி' நடததுவது நிதாசனமாக காட்சி பாடககூடிய பாடடுககள யாவையும ஒனறுதிரட்டி வெளியிட்டால ஒரு தனிச்சிறபபு ஏறபடும, யாரும எளிதில படிதது இனபுறுமபடிககான வழிககு ஓா தூணடுகோலாக இருககககூடும. எவரெவ ருக்கு எதில இனபம தெவிட்டுகினறதோ அதை சிரவணம செயயட்டும எனறு கருதியே இவவிதம செயயத துணிநதுளளோம.

அனபாகள இபபதிபபையும ஆதரிதது, பாரதி யாரின பொனமொழிகளை ஆனநதததுடன அநுபவிதது இம 'மணிமலரை' ஆசரயித்து பாடி மகிழ்ந்து, அவரது ஆசியையும பெறுமாறு, ஸ்ரீபராசகதியருளபுரிவாளாக !

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !

[பக்கம் 165]

ஓம் சக்தி

பாரதி மணி மலர்

1. வந்தே மாதரம்

தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு மெட்டு.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.] [தாளம்.—ஆதி.

பல்லவி

வந்தே மாதர மென்போம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குது மென்போம்.

(வந்தே)

சரணங்கள்

1. ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்ம மித்தேசத்தி லெய்தின ராயின்
வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினு மொன்றே.

(வந்தே)

2. ஈனப் பறையர்க ளேனும்—அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவ ரன்றோ?
சீனத்த ராய்விடு வாரோ? பிற
தேசத்தார் போற்பல தீங்கிழைப் பாரோ?

(வந்தே)

3. ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி?—ஓர்
தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர்—தம்முட்
சண்டை செய்தாலும் சகோதர ரன்றோ?
(வந்தே)

4. ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழ்வே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்குந் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்?
(வந்தே)

5. எப்பதம் வாய்த்திடு மேனும்—நம்மில்
யாவர்க்கு மந்த நிலை பொதுவாகும்,
முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம். (வந்தே)

6. புல்லடிமைத் தொழில் பேணிப்—பண்டு
போயின நாட்களுக் கினி மனம் நாணித்
தொல்லை யிகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத்
தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று தள்ளி.
(வந்தே)

---

2. நாட்டு வணக்கம்

சுதேச வணக்கம்

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. எந்தையுந் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
யிருந்தது மிந்நாடே—அதன்

முநதைய ராயிர மாணடுகள வாழநது
முடிநதது மிநநாடே—அவர
சிநதையி லாயிர மெணணம வளாநது,
சிறநதது மிநநாடே—இதை
வநதனை கூறி மனதி லிருததி யென
வாயுற வாழததேனோ—இதை
(பலலவி) ‘வநதே மாதரம, வநதே மாதரம’
என்று வணஙகேனோ?

2. இனனுயிர தநதெமை யீனறு வளாதத தரு
ளீநதது மிநநாடே—எஙகள
அனனையா தோனறி மழலைகள கூறி
அறிநதது மிந்நாடே—அவா
கனனிய ராகி நிலவினி லாடிக
களிததது மிநநாடே—தஙகள
பொனனுட லினபுற நீரவிளை யாடி, இல
போநதது மிநநாடே—இதை
(பல்லவி) ‘வநதே மாதரம, வநதே மாதரம’
என்று வணஙகேனோ?

3. மஙகைய ராயவர் இல்லற நனகு
வளாததது மிநநாடே—அவா
தஙக மதலைக ளீனறமு தூட்டித
தழுவிய திநநாடே—மக்கள
துஙக முயர்ந்து வளாகெனக் கோயில்கள
சூழ்ந்தது மிந்நாடே—பின்னர்

அஙகவா மாய அவருடற பூநதுகள
ஆாநதது மிந்நாடே—இதை
(பலலவி) 'வநதே மாதரம, வநதே மாதரம'
எனறு வணஙகேமோ?

---

3. பாரத நாடு

ராகம—ஹிந்துஸ்தானி தோடி.

பல்லவி

பாருககுளளே நலல நாடு—எஙகள
பாரத நாடு

சரணங்கள்

1. ஞான ததிலே பர மோன ததிலே—உயா
மான ததிலே அனன தான ததிலே
கான ததிலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

2. தீர ததிலே படை வீர ததிலே—நெஞசில
ஈர ததிலே உப கார ததிலே
சாரத்திலே மிகு சாததிரங கணடு
தருவதிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

3. நனமையிலே யுடல் வனமையிலே—செலவப
பனமையிலே மனத் தனமையிலே

பொனமயி லொத்திடு மாதர் தங் கற்பின
புகழினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

4. ஆககத்திலே தொழி லூாககததிலே—புய
வீககததிலே யுயா நோககத்திலே
காககத்திறல கொணட மலலர்தஞ சேனைக
கடலினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

5. வணமையிலே யுளத திணமையிலே—மன த
தணமையிலே மதி நுணமையிலே
உணமையிலே தவருத புலவா
உணாவினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

6. யாகததிலே தவ வேகததிலே—தனி
யோகத்திலே பல போகததிலே
ஆகததிலே தெயவ பகதி கொணடாா தம
அருளினிலே யுயாநாடு—இநதப (பாரு)

7. ஆறறினிலே சுனை யூறறினிலே—தெனறற
காறறினிலே மலைப பேறறினிலே
ஏறறினிலே பய னீந்திடுங காலி
யினததினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

8. தோடடததிலே மரக் கூடடததிலே—கனி
யீடடத்திலே பயிரூடடததிலே
தேடடததிலே யடஙகாத நிதியின
சிறபபினிலே யுயர் நாடு—இந்தப (பாரு)

4. பாரத தேசம்

ராகம—புன்னாகவராளி

பல்லவி

பாரத தேச மெனறு பெயா சொலலுவாா—மிடிப
பயங கொலலுவாா துயாபபகை வெலலுவாா.

சரணங்கள்

1. வெளளிப பனி மலையின மீதுலவுவோம,—அடி
மேலைக கடல முழுதுங கபபல விடுவோம,
பளளித தல மனைததுங கோயில செயகுவோம ;
எங்கள்
பாரத தேசமெனறு தோள கொடடுவோம.

2. சிஙகளத தீவினுக கோா பால மமைபபோம ;
சேதுவை மேடுறுததி வீதி சமைபபோம ,
வஙகததி லோடிவரும நீரின மிகையால
மையதது நாடுகளிற பயிா செயகுவோம.

3. வெடடுக கனிகள செயது தஙக முதலாம
வேறு பல பொருளுங குடைந தெடுபபோம ,
எடடுத திசை களிலுஞசெனறிவை விறறே
எணணுமபொருளனைததும கொணடுவருவோம்.

4. முததுக குளிபப தொரு தென கடலிலே
மொயதது வணிகா பல நாடடினா வந்தே
நததி நமககினிய பொருள கொணர்ந்து
நம்மருள் வேணடுவது மேறகரையிலே.

5. சிநது நதியின மிசை நிலவினிலே
சேர நனனாட்டிளம பெண்களுடனே
சுநதரத தெலுஙகினிற பாட்டிசைததுத
தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம.

6. கஙகை நதிபபுறததுக கோதுமைப பணடம
காவிரி வெறறிலைககு மாறு கொளளுவோம,
சிஙக மராட்டியர தம கவிதை கொண்டு
சேரததுத தநதஙகள பரிசளிபபோம.

7. காசி நகரப புலவர பேசும உரைதான
காஞசியிற கேட்பதறகோர கருவி செயவோம;
ராசபுத தானததுு வீரர தமககு
நலலியற கனனடததுத தஙகமளிப்போம

8. பட்டினி லாடையும பஞசிலுடையும
பணணி மலைகளென வீதி குவிபபோம,
கட்டித திரவியஙகள கொணடு வருவார
காசினி வணிகருக கவை கொடுபபோம.

9. ஆயுதமசெயவோம, நல்ல காகிதம செயவோம,
ஆலைகள வைபபோம, கலவிச சாலைகள
[வைபபோம்.
ஓயுதல செயயோம, தலை சாயுதல் செயயோம,
உணமைகள சொலவோம, பல வண்மைகள
[செயவோம்.

10. குடைகள செயவோம, உழுபடைகள் செயவோம;
கோணிகள செயவோம், இருமபாணிகள செயவோம்;

நடையும் பறப்பு முணர் வண்டிகள் செய்வோம;
ஞாலம் நடுஙக வரும கபபலகள செய்வோம.

11. மந்திரங கறபோம, வினைத் தந்திரங கறபோம,
வானை யளபபோம, கடல மீனை யளபபோம,
சந்திர மணடலத தியல கணடு தெளிவோம,
சந்தித் தெருப பெருககும சாததிரங கறபோம.

12. காவியஞ செயவோம, நலல காடு வளாபபோம,
கலை வளாபபோம, கொலலருலை வளாபபோம,
ஓவியம செயவோம, நலல ஊசிகள செயவோம,
உலகத் தொழிலனைததும முவநது செயவோம.

13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறிலலை' யெனறே
தமிழமகள சொலலியசொல அமிழத மெனபோம;
நீதி நெறியினினறு பிறாககுதவும
நோமையா மேலவர், கீழவா மறறோா. (பாரத)

5. எங்கள் நாடு

ராகம—பூபாளம்.

1. மனனு மிமய மலை யெஙகள மலையே
மாநில மீதது போறபிறி திலையே!
இனனறு நீர்ககஙகை யாறெங்கள யாறே
இஙகிதன மாண்பிற கெதிரெது வேறே?

பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பாரினி லேயொரு நூலிது போலே!
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

2. மாரத வீரர் மலிந்த நன்னாடு
மாமுனி வோர்பலர் வாழ்ந்த பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ் நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு
புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

3. இன்னல் வந்துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்;
ஏழைய ராகி யினி மண்ணிற் றுஞ்சோம்;
தன்னலம் பேணி யிழி தொழில் புரியோம்,
தாய்த்திரு நாடெனி லினிக்கையை விரியோம்.
கன்னலுந் தேனுங் கனியு மின்பாலும்
கதலியுஞ் செந்நெலும் நல்கு மெக்காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

---

6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

---

1. பொழுது புலர்ந்தது; யாம் செய்த தவத்தால்
புன்மை யிருட்கணம் போயின யாவும்.

எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி
யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி ;
தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்
தொண்டர் பல்லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்
விழுதுயில் கின்றனை யின்னுமெந் தாயே !
வியப்பிது காண் ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

2. புள்ளினம் ஆர்த்தன , ஆர்த்தன முரசம் ;
பொங்கிய தெங்குஞ் சுதந்திர நாதம் ;
வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின, கேளாய் !
வீதியெலாமணு குற்றனர் மாதர் ;
தெள்ளிய அந்தணர் வேதமும் நின்றன்
சீர்த்திரு நாமமும் ஓதிநிற் கின்றார் ,
அள்ளிய தெள்ளமு தன்னையெம் அன்னை !
ஆருயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

3. பருதியின் பேரொளி வானிடைக் கண்டோம் ,
பாரமிசை நின்னொளி காணுதற் கலந்தோம் !
கருதிநின் சேவடி அணிவதற் கென்றே
கனிவுறு நெஞ்சக மலர்கொடு வந்தோம் ;
சுருதிகள் பயந்தனை , சாத்திரங் கோடி
சொல்லரு மாண்பின ஈன்றனை யம்மே !
நிருதர்கள் நடுக்குறச் சூல்கரத் தேற்றாய் !
நிமலையே, பள்ளி யெழுந் தருளாயே !

4. நின்னெழில் விழியருள் காண்பதற் கெங்கள்
நெஞ்சகத் தாவலை நீயறி யாயோ ?
பொன்னனை யாய் ! வெண் பனிமுடி யிமையப்
பொருப்பின னீந்த பெருந்தவப் பொருளே !

என்ன தவங்கள் செய்து எத்தனை காலம்
ஏங்குவம் நின்னருள் வேண்டியம் யாமே?
இன்னமும் துயிலுதி யேலிது நன்றோ?
இன்னுயிரே! பள்ளி யெழுந்தருளாயே!

5. மதலைய ரெழுப்பவும் தாய்துயில் வாயோ?
மாநிலம் பெற்றவ ளிஃதுண ராயோ?
குதலை மொழிக்கிரங் காதொரு தாயோ?
கோமகளே! பெரும் பாரதர்க் கரசே?
விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுங் கூறி
வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதுங் காணாய்!
இதமுற வந்தெமை யாண்டருள் செய்வாய்!
ஈன்றவளே! பள்ளி யெழுந்தருளாயே!

---

7. எங்கள் தாய்

காவடிச்சிந்தில் 'ஆறுமுகவடி வேலவனே' என்ற வர்ணமெட்டு.

1. தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும்—இவள்
என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத
இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்.

2. யாரும் வகுத்தற் கரிய பிராயத்த
ளாயினு மேயெங்கள் தாய்—இந்தப்
பாருள்ள நாளுமோர் கன்னிகை யென்னப்
பயின்றிடு வாளெங்கள் தாய்.

3. முபபது கோடி முகமுடை யாளுயிர
மொயமபுற வொனறுடையாள—இவள
செபபு மொழிபதி னெடடுடையாள, எனிற
சிந்தனை யொன்றுடையாள.

4. நாவினில வேதமுடையவள கையில
நலந்திகழ வாளுடையாள—தனை
மேவினாக கினனருள செயபவள, தீயரை
வீடடிடு தோளுடையாள.

5. அறுபது கோடி தடககை களாலும
அறஙகள நடததுவள தாய—தனைச
செறுவது நாடி வருபவ ரைத துகள
செயது கிடததுவள தாய.

6. பூமியினும பொறை மிககுடை யாளபெரும
புணணிய நெஞசினள தாய—எனில
தோமிழைப பாரமுன நினறிடுங காறகொடுந
தூககை யணையவள தாய.

7. கறறைச சடைமதி வைத்த துறவியைக
கைதொழு வாளெஙகள தாய—கையில
ஒறறைத் திகிரி கொணடேழுல காளு
மொருவனை யுநதொழு வாள.

8 யோகததி லேநிக ரறறவ ளுணமையு
மொன்றென நன்றறிவாள—உயிர
போகததி லேயு நிறைநதவ ளெண்ணரும
பொறகுவை தானுடையாள.

9. நலலற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயமபுரி வாளெங்கள் தாய—அவர்
அலலவ ராயி னவரை விழுஙகிப் பின்
ஆனாந்தக கூததிடுவாள.

10. வெணமை வளரிம யாசலன றந்த
விறன மக ளாமெஙகள தாய—அவன
திணமை மறையினும் தானமறை யாணித்தரு
சீருறு வாளெஙகள தாய.

---

8. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

---

1. வாழ்க நீ எமமான, இநத
வையதது நாடடிலெலலாம
தாழவுறறு வறுமை மிஞசி
விடுதலை தவறிக கெடடுப
பாழபடடு நினற தாமோா
பாரத தேசந தனனை
வாழவிகக வநத காநதி
மஹாதமா ! நீ வாழக ! வாழக !

2. அடிமை வாழ வகனறிந் நாடடார
விடுதலை யாாநது, செல்வம,
குடிமையி லுயாவு, கலவி,
ஞானமும கூடி யோஙகிப

படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்
　　படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்
　　புவிக்குள்ளே முதன்மை யுற்றாய்!

வேறு

3. கொடியவெந் நாகபாசத்தை மாற்ற
　　மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ?
இடிமின்னல் காக்கும் குடைசெய்தா னென்கோ?
　　என்சொலிப் புகழ்வதிங் குனையே?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செயும்பராதீன
　　வெம்பிணி யகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவு மெளிதாம்
　　படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய்

4. தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
　　பிறனுயிர் தன்னையுங் கணித்தல்,
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின் வடிவம்
　　கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல்,
இன்ன மெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றாங்
　　கிழிபடு போர், கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற்
　　பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான்!

5. பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி யிகழ்ந்தாய்;
　　அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
　　அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய்,

நெருங்கிய பயன்சேர் 'ஒத்துழையாமை'
நெறியினால் இந்தியா விற்கு
வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்க நல்லறத்தே.

---

9. சுதந்திர தேவியின் துதி

விருத்தம்

1. இதந்தரு மனையி னீங்கி
இடர்மிகு சிறைப்பட் டாலும்
பதந்திரு விரண்டு மாறிப்
பழிமிகுந் திழிவுற் றாலும்
விதந்தரு கோடி யின்னல்
விளைந்தெனை யழித்திட் டாலும்
சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கி லேனே.

2. நின்னருள் பெற்றி லாதார்
நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்
பன்னருங் கல்வி கேள்வி
படைத்துயர்ந் திட்டா ரேனும்
பின்னரும் எண்ணி லாத
பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்
அணிகளவேய் பிணத்தோ டொப்பார்.

3. தேவி! நின்னொளி பெறாத
 தேயமோா தேய மாமோ?
ஆவியங குண்டோ? செமமை
 அறிவுண்டோ? ஆக்கமுணடோ?
காவிய நூல்கள ஞானக
 கலைகள வேதஙக ளுணடோ?
பாவிய ரனறே நினறன
 பாலனம படைததிலாதாா?

4. ஒழிவறு நோயிற சாவாா
 ஊக்கமொன றறிய மாட்டாா
கழிவுறு மாகக ளெல்லாம
 இகழநதிடக கடையி னிறபாா
இழிவறு வாழககை தோாா
 கனவினு மினபங காணாா,
அழிவறு பெருமை நலகும
 அனனை! நின ருள பெறாதாா.

வேறு

5 தேவி! நினனருள தேடி யுளநதவித
தாவியும தம தனபு மளிபபவா
மேவி நிறபது வெஞசிறை யாயினும
தாவில வானுல கெனனத தகுவதே

6. மமை யுனற ருமை யறிகிலாா
செமமை யெனறிழி தொணடினைச சிநதிபபாா.
இமமை யினபஙக ளெயது பொன மாடத்தை
வெமமை யாா்புன சிறையெனல வேணடுமே.

7. மேறறி சைபபல நாடடினா வீரததால்
போறறி நினனைப புது நிலை யெயதினா,
கூறறி னுககுயிா கோடி கொடுததும நின
பேறறி னைபபெறு வேமெனல பேணினா.

8. அனன தனமைகொள நினனை யடியனேன
எனன கூறி யிசைததிட வலலனே ?
பினன முறறுப பெருமை யிழநதுநின
சினன மறறழி தேயததிற றேனறினேன.

9. பேர றததினைப பேணுநல வேலியே !
சோர வாழககை, துயா, மிடி யாதிய
கார றுககக கதிததிடு சோதியே !
வீர ருககமுதே ! நினை வேணடுவேன.

---

10. பாரத ஸமுதாயம்

ராகம—பியாக்.] [தாளம—திஸ்ரஏகதாளம்

பல்லவி

பாரத ஸமுதாயம வாழகவே—வாழக வாழக
பாரத ஸமுதாயம வாழகவே—ஜய ஜய ஜய (பாரத)

அனுபல்லவி

முபபது கோடி ஜனஙகளின ஸஙக
முழுமைககும பொது உடைமை
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம
உலகததுக் கொரு புதுமை—வாழக (பாரத)

சரணங்கள்

1. மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்க மினி யுண்டோ ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை யினி யுண்டோ ?—புலனில்
வாழ்க்கை யினி யுண்டோ ?—நம்மிலந்த
வாழ்க்கை யினி யுண்டோ ?
இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்
எண்ணரும் பெருநாடு
கனியும் கிழங்குந் தானியங்களும்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—இது
கணக்கின்றித் தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—வாழ்க (பாரத)

2. இனியொரு விதி செய்வோம்—அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்—வாழ்க (பாரத)

3. ' எல்லா உயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன் "
என் றுரைத்தான் கண்ணபெருமான்,
எல்லாரு மமர நிலை யெய்து நன் முறையே
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—வாழ்க (பாரத)

4. எல்லாரு மோர் குலம் எல்லாரு மோரினம்
எல்லாரு மிந்தியா மக்கள்

எலலாரு மோா நிறை எலலாரு மோா விலை
எலலாரும இநநாடடு மனனா—நாம
எலலாரும இநநாடடு மனனர்—ஆம
எலலாரும இநநாடடு மனனா—வாழக (பாரத)

---

11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

---

1. ஒளி படைதத கணணினாய வா வா வா
உறுதி கொணட நெஞசினாய வா வா வா
களி படைதத மொழியினாய வா வா வா
கடுமை கொணட தோளினாய வா வா வா
தெளிவு பெறற மதியினாய வா வா வா
சிறுமை கணடு பொஙகுவாய வா வா வா
எளிமை கணடி ரஙகுவாய வா வா வா
ஏறு போல நடையினாய வா வா வா

2. மெயமமை கொணட நூலையே—அனபோடு
வேதமெனறு போறறுவாய வா வா வா
பொயமமை கூற லஞசுவாய வா வா வா
பொயமமை நூலக ளெறறுவாய வா வா வா
நொயமமை யறற சிநதையாய வா வா வா
நோயகளறற உடலினாய வா வா வா
தெயவ சாப நீஙகவே—நாஙகள சீாத
தேசமீது தோனறுவாய வா வா வா

3. இளைய பாரத தத்தினைய வா வா வா
எதிரிலா வலததினைய வா வா வா
ஒளி யிழநத நாட்டிலே—நினறேறும
உதயஞாயி றொபபவே வா வா வா
களை யிழநத நாடடிலே—முனபோலே
களை சிறககச வநதனை வா வா வா
விளையு மாண்பு யாவையும—பாரததன போல
விழியினால விளககுவாய வா வா வா

4. வெறறி கொணட கையினாய வா வா வா
விநய நினற நாவினாய வா வா வா
முறறி நினற வடிவினாய வா வா வா
முழுமை சோ முகததினாய வா வா வா
கறற லொனறு பொயகிலாய வா வா வா
கருதிய தியறறுவாய வா வா வா
ஒறறுமைககு ளுயயவே—நாடெல்லாம
ஒரு பெருஞ செயல செயவாய வா வா வா

---

12 பெண்மை

---

1. பெணமை வாழகென று கூததிடு வோமடா
பெணமை வெலகென று கூததிடு வோமடா
தணமை இனபநற புணணியஞ சோநதன
தாயின பேரும ஸதியென ற நாமமும.

2. அனபு வாழகென றமைதியி லாடுவோம
ஆசைக காதலைக கைகொடடி வாழததுவோம

துனபந் தீர்வது பெண்மையி னலடா
சூரப பிளளேகள தாயெனறு போற்றுவோம.

3. வலிமை சேரபபது தாய முலேபபாலடா
மானஞ சேர்க்கு மனேவியின வார்தைதகள
கலி யழிபபது பெணக ளறமடா
கைகள கோததுக களிதது நின ருடுவோம.

4. பெணணறததினே யாணமககள வீரந்தான
பேணு மாயிற பிறகொரு தாழவிலலே,
கணணேக காககு மிரணடிமை போலவே
காத லினபததைதக காததிடு வோமடா.

5. சகதி யெனற மதுவையுண போமடா
தாளங் கொடடித திசைகளதிரவே
ஓததி யலவதொர பாடடுங குழலகளும
ஊர வியக்கக் களிததுநின ருடுவோம.

6. உயிரைக காககும உயிரினேச சேர்ததிடும
உயிரினுக குயிரா யினப மாகிடும
உயிரி னுமமிந்தப பெணமை யினிதடா
ஊது கொமபுகள, ஆடு களிகொணடே.

7. 'போறறி தாய' எனறு தோள கொடடியாடுவீர
புகழசசி கூறுவீர காதற கிளிகடகே
நூறறிரணடு மலேகளேச சாடுவோம
நுணணிடைப பெணணொருததி பணியிலே.

8. 'போறறி தாய' எனறு தாளங்கள கொட்டடா
'போறறி தாய' எனறு பொறகுழ லூதடா

காற்றி லேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே.

9 அன்னை மூட்டிய தெய்வமணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்
கன்னத் தேமுத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்.

13. தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்

(தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு சந்தம்)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்—என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்திய னென்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்து—நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

2. மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர்—என்னை
மூண்டநல் லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்,
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே—உயர்
ஆரியத் திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்

3. கள்ளையுந் தீயையுஞ் சேர்த்து—நல்ல
காற்றையும் வானவெளியையுஞ் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக் காவியஞ் செய்து கொடுத்தார்.

4 சாத்திரங்கள் பல தந்தார்—இந்தத்
தாரணியெங்கும் புகழ்ந்திட வாழ்ந்தேன்,
நேத்திரங் கெட்டவன் காலன்—தன்முன்
நேர்ந்த தனைத்துந் துடைத்து முடிப்பான்.

5 நன்றென்றுந் தீதென்றும் பாரான்—முன்பு
நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவெள்ளம்போல்—வையச்
சேர்க்கையனைத்தையுங் கொன்று நடப்பான்.

6 கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள்—என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்னவோ பெயருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற் றிறந்தன கண்டீர்!

7. தந்தை அருள்வலி யாலும்—முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தக் கணமட்டுங் காலன்—என்னை
ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.

8 இன்றொரு சொல்லினைக் கேட்டேன்!—இனி
ஏது செய்வேன்? என தாருயிர் மக்காள்!
கொன்றிடல் போலொரு வார்த்தை—இங்கு
கூறத் தகாதவன் கூறினன் கண்டீர்!

9 "புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்,
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

10. சொல்லவுங் கூடுவதில்லை—அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை,
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்"

11. என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்—ஆ!
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ!
சென்றிடுவீ ரெட்டுத்திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!

12. தந்தை யருள்வலி யாலும்—இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தப் பெரும்பழி தீரும்—புகழ்
ஏறிப் புவிமிசை யென்று மிருப்பேன்.

---

14 தமிழ்

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

2. யாமறிநத புலவரிலே கமபனைபபோல்
வளளுவாபோல், இளஙகோவைப போல
பூமிதனில யாஙகணுமே பிறநததிலலை, உ ணமை
வெறும புகழசசி யிலலை,
ஊமையராயச செவிடாகளாயக குருடாகளாய
வாழகினறோம, ஒரு சொற கேளீா!
சேமமுற வேணடுமெனில தெருவெலலாம
தமிழ முழககம செழிககச செயவீா!

3. பிறநாட்டு நலலறிஞா சாததிரஙகள
தமிழ மொழியிற பெயாததல வேணடும;
இறவாத புகழுடைய புதுநூலகள
தமிழ மொழியில இயறறல வேணடும,
மறைவாக நமககுளளே பழஙகதைகள
சொலவதிலோா மகிமை யிலலை,
திறமான புலமையெனில வெளிநாட்டோா
அதை வணககஞ செயதல வேணடும.

4 உளளததில உணமையொளி யுணடாயின
வாககினிலே ஒளியுணடாகும,
வெளளததின பெருககைபபோற கலைபபெருக்கும
கவிபபெருககும மேவு மாயின
பளளததில வீழநதிருககும குருடரெலலாம
விழிபெறறுப பதவி கொளவாா,
தெளளுறற தமிழமுதின சுவைகணடாா
இஙகமரா சிறபபுக கணடாா.

---

15. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்
(செந்தமிழ்)

2 வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரம்பையர் போலிளங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்ட தோர் வையை பொருனை நதி—யென
மேவிய யாறு பல வோடத்—திரு
மேனி செழித்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)

4. முத்தமிழ் மாமுனி நீள் வரையே—நின்று
மொய்ம்புறக் காக்குந் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவி மீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை—வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

6. கலவி சிறந்த தமிழ நாடு—புகழக
காமபன பிறந்த தமிழ நாடு—நலல
பலவித மாயின சாததிரததின மணம
பாரெஙகும வீசும தமிழ நாடு. (செந்தமிழ)

7 வளளுவன தனனை உலகினுககே—தநது
வானபுகழ கொணட தமிழ நாடு—நெஞசை
அளளும சிலபபதி கார மெனறோர மணி
யாரம படைதத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

8 சிஙகளம புடபகம சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ சென்றேறி—அஙகு
தஙகள புலிக கொடி மீன கொடியும நினறு
சாலபுகழ கணடவர தாயநாடு. (செநதமிழ)

9. விணணையிடிககும தலை யிமயம—எனும
வெறபை யடிககும திறனுடையார—சமர
பணணிக கலிஙகத திருள கெடுததார தமிழப
பாரததிவர நினற தமிழ நாடு. (செநதமிழ)

10. சீனமிசிரம யவனர கம—இனனும
தேசம பலவும புகழ வீசிக—கலை
ஞானம படைத தொழில வாணிபமும மிக
நனறு வளர்தத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

---

16. புது வருஷம்

ஆசிரியப்பா

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற் றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித் திருநாடு!
இன்றைமை வருத்தும் இன்னல்கள் மாய்க!
நன்மை வந் தெய்துக! தீதெலாம் நலிக!
அறம் வளர்ந்திடுக! மறம் மடி வுறுக!
ஆரிய நாட்டினர் ஆண்மையோ டியற்றுஞ்
சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக ஓங்குக!
நந் தேயத்தினர் நாடொறும் உயர்க!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!

17 ஆறு துணை

ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம—பரா சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம.
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம சகதி—ஓம சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம

1. கணபதி ராயன—அவனிரு
காலைப பிடித திடுவோம
குண முயாந திடவே—விடுதலை
கூடி மகிழந திடவே.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

2. சொலலுக கடஙகா வே—பரா சகதி
சூரத தனஙக ளெலலாம,
வலலமை தநதிடுவாள—பரா சகதி
வாழி யெனறே துதிபபோம.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

3. வெறறி வடிவேலன—அவனுடை
வீரததினைப புகழவோம;
சுறறி நில்லாதே போ!—பகையே!
துளளி வருகுது வேல.
(ஓம சகதி ஓம சக்தி ஓம)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனி யிருந் துரைபபாள
பூமணித தாளினையே—கணணி லொறறிப்
புணணிய மெய திடுவோம.
(ஓம சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

தீர்வைகள் தீரும—பிணி
தீரும, பலபல இனபஙகள சேரநதிடும,
(பகதியினாலே)

5. கல்வி வளரும,—பல
காரியங கையுறும, வீரிய மோஙகிடும,
அலல லொழியும,—நலல
ஆணமை யுணடாகும, அறிவு தெளிநதிடும,
சொலலுவதெலலாம—மறைச
சொலலினைப போலப பயனுள தாகும, மெய
வலலமை தோனறும,—தெயவ
வாழககையுறறே யிஙகு வாழநதிடலாம, உணமைப
(பகதியினாலே)

6. சோமப லழியும,—உடல
சொனனபடிககுநடககும், முடி சுறறுங
கூமபுத லினறி—நலல
கோபுரம போல நிமிரநத நிலைபெறும,
வீமபுகள போகும,—நலல
மேனமையுணடாகிப புயஙகள பருககும, பொயப
பாமபு மடியும,—மெயப
பரம வெனறு நல்ல நெறிகளுணடாய விடும,
(பகதியினாலே)

7. சந்ததி வாழும,—வெறுஞ
சஞசலங கெட்டு வலிமைகள சேர்ந்திடும,
இந்தப் புவிககே—இஙகொர
ஈசனுண்டாயின் அறிககையிட டேனுன்றன்

கநத மலாததான—துணை,
காதல்மகவு வளாநதிட வேண்டும, என்
சிநதை யறிநதே—அருள
செயதிடவேணடும, எனறுல அருளெயதிடும,
(பகதியினுலே)

---

19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

ராகம—ஆனநத பைரவி. தாளம—சாபு

1. வெளளைத தாமரைப பூவி லிருபபாள
வீணை செயயும ஒலியி லிருபபாள
கொளளை யினபங குலவு கவிதை
கூறுபாவலா உளளத திருபபாள
உளள தாமபொருள தேடி யுணாநதே
ஓதும வேதததி னுணணின றெளிரவாள
களள மறற முனிவாகள கூறும
கருணை வாசகத துடபொரு ளாவாள.
(வெளளைத்)

2. மாதா தீஙகுரற பாடடி லிருபபாள
மககள பேசும மழலையி லுளளாள
கீதம பாடும குயிலின குரலைக
கிளியினுவை யிருபபிடங கொணடாள
கோதகனற தொழி லுடைததாகிக்
குலவு சிததிரம கோபுரம கோயில்

ஈதனை தகின எழிலிடை யுறருள
இனபமே வடி வாகிடப பெறருள.
(வெள்ளைத்)

3. வஞசமறற தொழில புரிந துணடு
வாழு மாநதாக குல தெயவ மாவாள
வெஞசமாக குயி ராகிய கொலலா
விததை யோாநதிடு சிறபியா தசசா
மிஞச நற பொருள வாணிகஞ செயவோா
வீர மனலா பின வேதியர் யாரும
தஞசமெனறு வணஙகிடுந தெயவம
தரணி மீதறி வாகிய தெயவம.
(வெளளைத)

4. தெயவம யாவும உணாநதிடுந தெயவம
தீமைகாடடி விலககிடுந தெயவம
உயவ மெனற கருததுடை யோாகள
உயிரினுக குயி ராகிய தெயவம
செயவ மெனறொரு செயகை யெடுபபோா
செமமை நாடிப பணிநதிடு தெயவம
கைகவருநதி உழைபபவா தெயவம
கவிஞா தெயவம, கடவுளா தெயவம.
(வெளளைத்)

5 செநதமிழ மணி நாடடிடையுளளீர்!
சோநதித் தேவை வணஙகுவம் வாரீா!
வநதன ம் இவட கேசெயவ தெனருல்
வாழியஃதிங கெளிதனறு கணடீா!

மந்திரத்தை முணுமுணுத்து ஏட்டை
வரிசையாக அடுக்கி யதன் மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் மிவள் பூசனை யன்றாம்.

(வெள்ளைத்)

6. வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன வூர்கள்
நகர்க ளெங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கல்வியி லாததொ ரூரைத்
தீயினுக் கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.

(வெள்ளைத்)

7. ஊணர் தேசம் யவனர் தந் தேசம்
உதய ஞாயிற் றொளிபெறு நாடு
சேணகன் றதோர் சிற்றடிச் சீனம்
செல்வப் பாரசிகப் பழந்தேசம்
தோணலத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ் கடற்கப் புறத்தினி லின்னும்
காணும் பற்பல நாட்டிடை யெல்லாம்
கல்வித் தேவி யொளிமிகுந் தோங்க.

(வெள்ளைத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின் பொருளாம்
நல்ல பாரத நாட்டிடை வந்தீர்!

ஊனமின்று பெரிதிழைக் கின்றீர்!
ஓங்கு கல்வி யுழைப்பை மறந்தீர்!
மான மற்று விலங்குக ளொப்ப
மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ?
போன தற்கு வருந்துதல் வேண்டா,
புன்மை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்
(வெள்ளைத்)

9. இன்ன றுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த் தண் சுனைக ளியற்றல்
அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத் தறிவித்தல்
(வெள்ளைத்)

10. நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொ லருளீர்!
ஆண்மை யாள ருழைப்பினை நல்கீர்!
மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்!
எதுவும் நல்கியிங் கெவ்வகை யானும்
இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்

---

20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை

திரு வேட்கை

ராகம்—நாட்டை. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்

1 மலரின் மேவு திருவே!—உன்மேல்
மையல் பொங்கி நின்றேன்,
நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார்
நினைவ ழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக்
களி துலங்கு நகையும்
இலகு செல்வ வடிவும்—கண்டுன்
இன்பம் வேண்டு கின்றேன்

2 கமல மேவும் திருவே!—நின்மேல்
காதலாகி நின்றேன்,
குமரி நின்னையிங்கே—பெற்றோர்
கோடியின்ப முற்றார்,
அமரர் போல வாழ்வேன்,—என்மேல்
அன்பு கொள்வையாயின்,
இமயவெற்பின் மோத,—நின்மேல்
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்.

3. வாணி தன்னை யென்றும்—நினது
வரிசை பாட வைப்பேன்!
நாணி யேகலாமோ?—என்னை
நன்கறிந்திலாயோ?

பேணிவைய மெல்லாம்—நன்மை
பெருக வைக்கும் விரதம்
பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்
பொறிக ளாவ ரன்றோ?

4. பொன்னு நல்லமணியும்—சுடர்செய்
பூண்க ளேந்தி வந்தாய்!
மின்னு நின்றன் வடிவிற்—பணிகள்
மேவி நிற்கு மழகை
என்னு ரைப்ப னேடீ!—திருவே!
என்னுயிர்க் கொ ரமுதே!
நின்னை மார்பு சேர்த்—தழுவி
நிக ரிலாது வாழ்வேன்.

5. செல்வ மெட்டு மெய்தி—நின்றன்
செம்மை யேற்றி வாழ்வேன்,
இல்லை என்ற கொடுமை—உலகில்
இல்லையாக வைப்பேன்,
முல்லை போன்ற முறுவல்—காட்டி,
மோக வாதை நீக்கி,
எல்லை யற்ற சுவையே!—என்னை நீ
என்றும் வாழ வைப்பாய்.

21. முருகன் பாட்டு

ராகம—நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா

சரணங்கள்

1. வருவாய மயில மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய
தருவாய நலமுந தகவும புகழுந
தவமுந் திறமுந தனமுங கனமும. (முருகா)

2. அடியார பலரிங குளரே
அவரை விடுவித தருளவாய
முடியா மறையின முடிவே ! அசுரா
முடிவே கருதும வடிவே லவனே ! (முருகா)

3. சுருதிப பொருளே, வருக.
துணிவே, கனலே, வருக.
கருதிக கருதிக கவலைப படுவார
கவலைக கடலைக கடியும வடிவேல. (முருகா)

4. அமரா வதிவாழ வுறவே
அருளவாய ! சரணம, சரணம !
குமரா, பிணியா வையுமே சிதறக
குமுறும சுடாவேலவனே, சரணம. (முருகா)

5. அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கிய தாய் மடிமேல்
பொறிவே லுடனே வளர்வாய், அடியார்
புதுவாழ் வுறவே புவிமீ தருள்வாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன் மகனே,
குகையில் வளரும் கனலே
தருவாய் தொழிலும் பயனும், அமரா
ஸமராதிபனே, சரணம் சரணம்

———

(முருகா)

22. முருகன் பாட்டு

———

1. வீரத் திருவிழிப் பார்வையும்—வெற்றி
வேலும் மயிலுமென் முன்னின்றே—எந்த
நேரத் திலுமென்னைக் காக்குமே,—அன்னை
நீலி பராசக்தி தண்ணருட்—கரை
யோரத் திலே புணை கூடுதே,—கந்தன்
ஊக்கத்தை யென்னுள்ள நாடுதே,—மலை
வாரத் திலே விளை யாடுவான்—என்றும்
வானவர் துன்பத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடர் கனியை விரும்பியே—தவ
வேடம் புனைந்து திரிகுவான்,—தமிழ்
நாடு பெரும்புகழ் சேரவே—முனி
நாதனுக் கிம்மொழி கூறுவான்,—சூரர்

பாடு விடிந்து மகிழ்ந்திட—இருட்
பார மலைகளைச் சீறுவான்,—மறை
யேடு தரித்த முதல்வனும்—குரு
வென்றிட மெய்ப்புகழ் ஏறுவான்.

3 தேவர் மகளை மணந்திடத்—தென்றிசைத்
தீவி லசுரனை மாய்த்திட்டான், மக்கள்
யாவருக் குந்தலை யாயினன், மற்று
மாற்ற முணர்த்துநல் வாயினன்,—தமிழ்ப்
பாவலர்க் கின்னருள் செய்குவான்,—இந்தப்
பாரி லறம்மழை பெய்குவான்,—நெஞ்சின்
ஆவ லறிந்தருள் கூட்டுவான்—நித்தம்
ஆண்மையும் வீரமு மூட்டுவான்

4 தீவளர்த் தேபழ வேதியர்—நின்றன்
சேவகத் தின்புகழ் காட்டினார்,—ஒளி
மீவளருஞ் செம்பொன் நாட்டினார்—நின்றன்
மேன்மையி னாலற நாட்டினார்—ஐய,
நீ வளருங் குரு வெற்பிலே—வந்து
நின்றுநின் சேவகம் பாடுவோம்—வரம்
தாவள் பராசக்தி யன்னை தாள்—உங்கள்
இன்னருளே யென்று நாடுவோம்—நின்றன்
(வீரத் திருவிழிப்)

---

23. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தூது

பல்லவி

சொல்ல வல்லா யோ ?—கிளியே
சொல்ல நீ வல்லாயோ ?

அனுபல்லவி

வலல வேல் முருகனை—தனை யிஙகு
வநது கலந்து மகிழநது குலா வெனறு
(சொல்ல)

சரணங்கள்

1. தில்லை யமபலததே—நடனம
செயயும அமரா பிரானை—அவன
செலவத் திரு மகனை—இஙகு வநது
சோந்து கலநது மகிழநதிடுவா யெனறு
(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத தருகே—ஒரு நாள
அநதிப பொழுதினிலே—அஙகொா
முல்லைச செடி யதனபாற—செயத வினை
முறறு மறந்திடக கறற தெனனே யெனறு
(சொல்ல)

3. பாலை வனத திடையே—தனைக கைப
பறறி நடக்கை யிலே—தன் கை
வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச சொனன
விந்தை மொழிகளைச சிந்தை செயவாயெனறு
(சொல்ல)

24. வேலன் பாட்டு

ராகம்—புன்னாகவராளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
 வேலவா!—அங்கோர்
வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
 யானது, வேலவா!
சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப்பாள்
 சிறுவள்ளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
 தென்மலைக் காட்டிலே.
கல்லினை யொத்த வலிய மனங்
 கொண்ட பாதகன்—சிங்கன்
கண்ணிரண் டாயிரங் காக்கைக்
 கிரையிட்ட வேலவா!
பல்லினைக் காட்டி வெண் முத்தைப்
 பழித்திடும் வள்ளியை—ஒரு
பார்ப்பனக் கோலந் தரித்துக் கரந்
 தொட்ட வேலவா!

2. வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்குங்
 கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
 வெருட்டினாய்.
கிள்ளை மொழிச் சிறு வள்ளி யெனும்
 பெயர்ச் செல்வத்தை—என்றும்

குறிப்பு:—வேலன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீர்ய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

கேடற்ற வாழ்வினை யின்ப விளக்கை
மருவினாய்.
கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழ்வு
குலைத்தவன்—பானு
கோபன் தலை பத்துக் கோடி துண்டுகள் ஆக்கக்
கோபித்தாய்.
துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன
மானைப்போல—தினைத்
தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணங்
கொண்ட வேலவா!

3\. ஆறுசுடர் முகங் கண்டு விழிக்
கின்ப மாகுதே,—கையில்
அஞ்ச லென்னுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சி
யுண் டாகுதே.
நீறுபட்டக் கொடும்பாவம் பிணி பசி
யாவையும்—இங்கு
நீக்கி யடியரை நித்தமுங் காத்
திடும் வேலவா!
கூறுபட்ட பலகோடி யவுணரின்
கூட்டத்தைக்—கண்டு
கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க நகைத்
திடுஞ் சேவலாய்!
மாறுபட்ட பலவேறு வடிவோடு
தோன்றுவாள்—எங்கள்
வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
வடி வேலவா!

25. கண்ணன் வரவு

பல்லவி

வருவாய, வருவாய, வருவாய—கணணா
வருவாய, வருவாய, வருவாய

சரணங்கள

1 உருவாய அறிவில ஒளிரவாய—கண்ணா
உயிரின அமுதாயப பொழிவாய—கணணா
கருவாய எனனுள வளரவாய—கணணா
கமலத திருவோ டிணைவாய—கணணா

(வருவாய)

2 இணைவாய எனதாவியிலே—கணணா
இதயத தினிலே யமரவாய—கணணா
கணைவா யசுரா தலைகள—சிதறக
கடை யூழியிலே படையோ டெழுவாய!

(வருவாய)

3. எழுவாய கடல் மீதினிலே—யெழுமோரா
இரவிக கிணையா உள மீதினிலே
தொழுவேன சிவனாம நினையே—கணணா,
துணையே, அமரா தொழும வானவனே!

(வருவாய)

26. வெண்ணிலா

வெண்ணிலா என்பது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்று, சந்திரனையே குறிப்பது.

1 எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே—விழிக்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே
சொல்லையுங் கள்ளையு நெஞ்சையுஞ் சோர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே—நின்றன்
சோதி மயக்கும் வகையது தானென் சொல்
வெண்ணிலாவே.
நல்ல வொளியின் வகை பல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே—
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே.
கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே—வந்து
கூடியிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே.

2 மாதர் முகத்தை நினக்கிணை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே—அஃது
வயதிற் கவலையி னோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே.

காதலொருத்தி யிளைய பிராயத்தள்
　　வெண்ணிலாவே—அந்தக்
காமன்றன் வில்லை யிணைத்த புருவத்தள்
　　வெண்ணிலாவே.
மீதெழு மன்பின் விலைபுன் னகையினள்
　　வெண்ணிலாவே—முத்தம்
வேண்டிமுன் காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
　　வெண்ணிலாவே
சாதலழித லிலாது நிரந்தரம்
　　வெண்ணிலாவே—நின்
தண்முகந் தன்னில் விளங்குவ தென்னைகொல்
　　வெண்ணிலாவே

3. நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
　　வெண்ணிலாவே—நன்கு
நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
　　வெண்ணிலாவே
மன்னு பொருள்க ளனைத்திலு நிற்பவன்
　　வெண்ணிலாவே—அந்த
மாயன்ப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
　　வெண்ணிலாவே.
துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
　　வெண்ணிலாவே—இங்கு
தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்
　　வெண்ணிலாவே.
பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
　　வெண்ணிலாவே—

பெட்புறநீயும விளஙகுதல கணடனன
　　வெணணிலாவே.

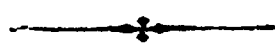
4. காதலா நெஞசை வெதுபபுவை
　　நீயெனபா வெணணிலாவே—நினைக
காதல செயவாா நெஞசிற கினனமு
　　தாகுவை—வெணணிலாவே.
சித மணி நெடு வாைக குளததிடை
　　வெணணிலாவே—நீ
தேசு மிகுநத வெணடாமரை போனறனை
　　வெணணிலாவே
மோத வருங கருமேகத திரளினை
　　வெணணிலாவே—நீ
முததி வெளிதந தழகுறச செயகுவை
　　வெணணிலாவே
தீது புரிநதிட வநதிடும தீயாககும
　　வெணணிலாவே—நலஞ
செயதொளி நலகுவாமேலவ ராமனறோ ?
　　வெணணிலாவே.

5. மெலலிய மேகததிரைககுள மறைநதிடும
　　வெணணிலாவே—உனறன
மேனி யழகு மிகைபடக காணுது
　　வெணணிலாவே.
நல்லியலாா யவனததியா மேனியை
　　வெணணிலாவே—மூடு
நறறிரை மேனி நயமிகக காட்டிடும,
　　வெணணிலாவே.

சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்
சோதி வதனம் முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத்தே
யருள் வெண்ணிலாவே—இருள்
போகிடச் செய்து நின்னெழில்
காட்டுதி, வெண்ணிலாவே

27. சந்திரமதி பாட்டு*

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. பச்சைக் குழந்தை யடி—கண்ணிற்
பாவை யடி சந்திரமதி
இச்சைக் கினிய மது,—என்றன்
இருவிழிக்குத் தேநிலவு,
நச்சுத் தலைப் பாம்புக் குள்ளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பார்,
துச்சப் படு நெஞ்சிலே—நின்றன்
சோதி வளருதடீ.

* "சந்திரமதி" என்பது காதல் கொண்டவளாகிய பெண்ணைக் குறிப்பது, சந்திரன் காதலுக்கு அதிதேவதை யாதலால்.

2. பேசசுக கிடமே தடி—நீ
பெண குலத்தின வெறறியடி,
ஆசசாய மாயை யடி—எனறன
ஆசைக குமரி யடி,
நீசசு நிலை கடநத—வெளள
நீருக குளளே வீழநதவா போல
தீச சுடரை வென்ற வொளி—கொணட
தேவி, நினை விழநதேனடி.

3. நீலக கடலினி லே—நினறன
நீணட குழல தோனறு தடி,
கோல மதியினிலே—நினறன
குளிரநத முகங காணுதடி,
ஞால வெளியினி லே—நினறன
ஞான வொளி வீசு தடி,
கால நடையினி லே—நினறன
காதல விளங்கு தடி

(பசசைக குழநதையடி)

---

28. மகா காளியின் புகழ்

காவடிச் சிந்து

ராகம—ஆனநத பைரவி. தாளம—ஆதி.

1. காலமாம வனத்திலணடக கோலமா மரததின மீது
காளி சகதி யெனறபெயர கொண்டு—ரீங
கார மிடடுலவுமொரு வணடு—தழல

காலும் விழி நீலவண்ண மூல அத்து வாக்களெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு—மறை
காணுமுனி வோருரைத்தார் பண்டு.
மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுள திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமான சக்திவெள்ளம்—இந்த
விந்தையெல்லா மாங்கதுசெய் கள்ளம்—பழ
வேதமா யதன்முனுள்ள நாதமாய் விளங்குமிந்த
வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம்—ஆக
வேண்டுநித்த மென்றனேழை யுள்ளம்

2. அன்புவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலா மவளிழைப்பள்
ஆக்க நீக்கம் யாவுமவள் செய்கை—இதை
ஆர்ந்துணர்ந்த வர்க்குண்டுய்கை—அவள்
ஆதியா யநாதியா யகண்டவறி வாவளுன்றன்
அறிவு மவள் மேனியிலோர் சைகை—அவள்
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொய்கை.
இன்பவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலாமவளிழைப்பள்
இஃதெலா மவள் புரியு மாயை—அவள்
ஏதுமற்ற மெய்ப்பொருளின் சாயை—எனில்
எண்ணியே ஓம் சக்தியெனும் புண்ணியமுனிவர்
[நித்தம்
எய்துவார் மெய்ஞ்ஞான மென்னுந்தீயை—எரித்
தெற்றுவாரிந் நானெனும் பொய்ப் பேயை

3. ஆதியாஞ் சிவனுமவன் சோதியான சக்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும்—ஒன்றே
யாகினா லுலகனைத்தும் சாகும்—அவை

மனமறியோர் பொருளுமில்லை, அன்றியொன்றுமில்லை
ஆய்ந்திடில் துயரமெல்லாம் போகும் — இந்த [யிதை
அறிவுதான் பரஞ்ஞான மாகும்
நீதியா மரசுசெய்வர் நிதிகள்பல கோடி துய்ப்பர்
நீண்டகாலம் வாழ்வர் தரைமீது — எந்த
நெறியு மெய்துவர் நினைந்தபோது — அந்த
நித்தமுக்த சுத்த புத்த சத்த பெருங் காளிபத
நீழலடைந் தார்க்கில்லை யோர் தீது — என்று
நேர்மை வேதஞ் சொல்லும் வழியிது.

---

29. முத்துமாரி

---

1. உலகத்து நாயகியே — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
உன் பாதம் சரண் புகுந்தோம், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
கலகத் தரக்கர் பலர், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரீ!
கருத்தி னுள்ளே புகுந்துவிட்டார், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
பல கற்றும் பல கேட்டும், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
பய னொன்று மில்லையடி, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!
நிலை யெங்கும் காணவில்லை, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரீ!

நின்பாதம் சரண் புகுந்தோம்—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

2 துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
மனம் வெளுக்க வழியில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பேதைமைக்கு மாற்றில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
அணிகளுக்கோரெல்லையில்லாய்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
அடைக்கலம் நின்னைப் புகுந்தோம்—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

30. யோக சித்தி

வரங் கேட்டல்

1 விண்ணும் மண்ணுந் தனியாளும்—எங்கள்
வீரை சக்தி நினதருளே—என்றன்
கண்ணுங் கருத்து மெனக் கொண்டு—அன்பு
கசிந்து கசிந்து கசிந் துருகி—நான்

பணணுும பூசனைக ளெலலாம—வெறும
பாலை வனததி லிடட நீரோ? உனக
கெணணுஞ சிநதை யொனறிலையோ—அறி
வில்லா தகில மளிபபாயோ?

2\. நீயே சரணமெனறு கூவி—எனறன
நெஞசிற பேருறுதி கொணடு—அடி
தாயே யெனககு மிக நிதியும—அறந
தனனைக காககு மொருதிறனும—தரு
வாயே யெனறு பணிநதேததிப—பல
வாறு நினது புகழ பாடி—வாய
ஓயே னுவ துணராயோ?—நின
துணமை தவறுவ தோரழகோ?

3\. காளி வலிய சாமுணடி—ஓங
காரத தலைவி யென னிராணி—பல
நாளிங கெனை யலைககலாமோ?—உளளம
நாடும பொருளடைதற கனறோ—மலாத
தாளில விழுந தபயங கேடடேன—அது
தாரா யெனி லுயிரைத தீராய—துனபம
நீளி லுயிர தரிகக மாடடேன—கரு
நீலி யென னியல பறியாயோ?

4\. தேடிச சோறு நிதந தினறு—பல
சினனஞ சிறு கதைகள பேசி—மனம
வாடித துனப மிக வுழனறு—பிற
வாடப பல செயலகள செயது—நரை

கூடிக கிழபபருவ மெயதி—கொடுங
கூறறுக கிரையெனப பிணமாயும—பல
வேடிககை மனிதரைப போலே—நான
வீழவே னெனறு நினைததாயோ?

5. நினனைச சில வரஙகள கேடபேன—அவை
நேரே யினறெனககுத தருவாய—எனறன
முனனைத தீய வினைப பயனகள—இனனும
மூளா தழிநதிடுதல வேணடும—இனி
எனனைப புதிய வுயிராககி—எனக
கேதுங கவலை யறச செயது—மதி
தனனை மிகததெளிவு செயது—எனறும
சநதோஷங கொணடிருககச செயவாய

6. தோளை வலியுடையதாககி—உடற
சோரவும பிணி பலவும போககி—அரி
வாளைக கொணடு பிளநதாலும—கடடு
மாறா வுடலுறுதி தநது—சுடர
நாளைக கணடதோர மலரபோல—ஒளி
நணணித திகழு முகந தநது—மத
வேளை வெலலு முறை கூறித—தவ
மேனமை கொடுத தருளல வேணடும.

7. எணணுங காரியஙக ளெலலாம—வெறறி
யேறப புரிநதருளல வேணடும—தொழில
பணணப பெரு நிதியம வேணடும—அதிற
பலலோர் துணை புரிதல வேணடும—சுவை

நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம்—மிக
நன்றா உளத் தழுந்தல் வேண்டும்—பல
பண்ணிற் கோடி வகை இன்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.

8. கல்லை வயிரமணி யாக்கல்—செம்பைக்
கட்டித் தங்க மெனச் செய்தல்—வெறும்
புல்லை நெல்லெனப் புரிதல்—பன்றிப்
போத்தைச் சிங்கவே றாக்கல்—மண்ணை
வெல்லத் தினிப்பு வரச் செய்தல்—என
விந்தை தோன்றிட இந் நாட்டை—நான்
தொல்லை தீர்த் துயர்வு கல்வி—வெற்றி
சூழும் வீர மறி வாண்மை

9. கூடுந் திரவியத்தின் குவைகள்—திறல்
கொள்ளுங் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும் படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தி யெங்கு மோங்கக்—கலி
சாடுந் திற னெனக்குத் தருவாய்—அம்மா
தாயே உனக் கரிய துண்டோ?—மதி
மூடும் பொய்ம்மை யிரு ளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட் டகல வேண்டும்.

10. ஐயந் தீர்ந்து விடல் வேண்டும்—புலை
அச்சம்போ யொழிதல் வேண்டும்—பல
பையச் சொல்லுவ திங் கென்னே—முன்னைப்
பார்த்தன் கண்ண னிவர் நேரா—எனை
உய்யக் கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உன்னைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி

வையத தலைமையெனக கருளவாய—அனனை
வாழி, நினனை தருள வாழி.
ஓம காளீ வலிய சாமுணடீ
ஓஙகாரத தலைவி யென னிராணி.

---

31. காணி நிலம்

1. காணி நிலம வேணடும,—பராசகதி
காணி நிலம வேணடும,—அஙகு
தூணி லழகிய தாய—நனமாடஙகள
துயய நிறததின தாய—அநதக
காணி நிலததிடையே—ஓர மாளிகை
கடடித தரவேணடும,—அஙகு
கேணியருகினிலே—தெனனைமரம
கீறறு மிள நீரும

2. பததுப பனனிரணடு—தெனனைமரம
பககததிலே வேணும,—நலல
முததுச சுடர் போலே—நிலாவொளி
முனபு வர வேணும,—அஙகு
கததுங குயிலோசை—சறறே வநது
காதிறபட வேணும,—எனறன
சிதத மகிழநதிடவே—நனறாயிளந
தெனறல வரவேணும.

குறிப்பு:—காளி, சக்தி, மாரி முதலியன உலகத்தின் மூல சக்தியைக் குறிக்கும பெயாகளாம.

3. பாடடுக கலந்திடவே—அஙகே யொரு
பததினிப பெண வேணும,—எஙகள
கூட்டுக களியினிலே—கவிதைதகள
கொண்டுதர வேணும;—அநதக
காடடு வெளியினிலே,—அமமா, நினறன
காவலுற வேணும,—எனறன
பாடடுத திறததாலே—இவவையததைதப
பாலிததிட வேணும

---

32. மாயையைப் பழித்தல்

ராகம—காம்போதி. தாளம—ஆதி.

1. உணமை யறிநதவ ருனனைக கணிபபாரோ
மாயையே—மனத
திணமையுளளாரைநீ செயவது
மொனறுணடோ—மாயையே.

2. எததனை கோடி படைகொணடு வநதாலும
மாயையே—நீ
சிததத தெளி வெனனுந தீயினமுன
நிறபாயோ—மாயையே.

3. எனனைக கெடுபபதற கெணணமுறறாய
கெடட மாயையே—நான
உனனைககெடுபப துறுதியென
றேயுணா—மாயையே.

4. சாகததுணியிற சமுததிர மெமமட்டு
மாயையே—இநதத
தேகமபொய யெனறுணா தீரரை யென
செயவாய—மாயையே.

5. இருமை யழிநதபின எஙகிருப பாயறப
மாயையே—தெளிந
தொருமை கணடாா முனனை மோடாது
நிறபையோ—மாயையே.

6. நீதரு மினபததை நேரெனறு கொளவனோ
மாயையே—சிஙகம
நாயதரக கொளளுமோ நலலர
சாடசியை—மாயையே

7. எனனிசசை கொணடுனை யெறறி விட
வலலென மாயையே—இனி
உனனிசசை கொணடெனக கொனறும
வராது காண—மாயையே.

8 யாாககும குடியலலேன யானெனப
தோாநதனன மாயையே—உனறன
போாககஞசு வேனோ பொடியாககுவே
னுனனை—மாயையே

33. அச்சமில்லை

(பணடாரப பாடடு)

அசசமிலலை யசசமிலலை
அசசமெனப திலலையே

1. இசசகதது ளோரெலாம
எதிரதது நினற போதினும,
அசசமிலலை யசசமிலலை
அசசமெனப திலலையே.
துசசமாக வெணணி நமமைத
தூறு செயத போதினும,

அச்சமில்லை

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே.
பிச்சை வாங்கி யுண்ணும் வாழ்க்கை
    பெற்று விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே
இச்சை கொண்ட பொருளெலாம்
    இழந்து விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே

2 கச்சணிந்த கொங்கை மாதர்
    கண்கள் வீசு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே
நச்சை வாயி லேகொணர்ந்து
    நண்ப ரூட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே.
பச்சையூ னியைந்த வேற்
    படைகள் வந்த போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே.
உச்சிமீது வானிடிந்து
    வீழுகின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
    அச்சமென்ப தில்லையே.

---

34. அறிவே தெய்வம்

கண்ணிகள்

1. ஆயிரந் தெய்வங்க ளுண்டென்று தேடி
அலையு மறிவிலிகாள்—பல
லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளீரோ ?

2. மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னூடுநின் றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென்
றோதி யறியீரோ ?

3. சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளீரோ—பல
பித்த மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ ?

4. வேடம்பல் கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
வேதம் புகன்றிடுமே—ஆங்கோர்
வேடத்தை நீருண்மையென்று கொள்வீரென்றவ்
வேத மறியாதே.

5. நாமம்பல் கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
நான் மறை கூறிடுமே—ஆங்கோர்
நாமத்தை நீருண்மை யென்றுகொள வீரெனறந்
நான்மறை கண்டிலதே.

அறிவே தெயவம

6. போநதநிலைகள பலவும பராசகதி
   பூணு நிலையாமே—உப
   சாநத நிலையே வேதாநத நிலையெனறு
   சானறவா கணடனரே.

7. கவலை துறநதிஙகு வாழவது வீடெனறு
   காடடு மறைகளெலாம—நீவிா
   அவலை நினைநதுமி மெலலுதல போலிஙகு
   கவஙகள புரிவீரோ ?

8. உளள தனைததிலு முளளொளியாகி
   யொளிாநதிடு மானமாவே—இஙகு
   கொளளற கரிய பிரமமென றேமறை
   கூவுதல கேளீரோ ?

9. மெளளப பலதெயவம கூடடி வளாதது
   வெறுங கதைகள சோதது—பல
   களள மதஙகள பரபபுதற கோாமறை
   காடடவும வலலீரோ ?

10. ஒனறு பிரம முள துணமை யஃதுன
    உணா வெனும வேதமெலாம—எனறும
    ஒனறு பிரம முள துணமை யஃதுன
    உணாவெனக கொளவாயே.

---

35. ஜீவன் முக்தி

ராகம—கமாஸ. தாளம—ஆதி

பல்லவி

ஐயமுணடு பயமிலலை மனமே—இநத
ஜனமததிலே விடுதலையுணடு நிலையுணடு. (ஐய)

அனுபலலவி

பயனுணடு பகதியினாலே—நெஞசிற
பதிவுறற குலசகதி சரணுணடு பகையிலலை (ஐய)

சரணஙகள

1. புயமுணடு குனறததைப போலே—சகதி
பொற பாதமுணடதன மேலே
நியமமெலலாம சகதி நினைவனறிப பிறிதிலலை,
நெறியுணடு, குறியுணடு, குலசகதி வெறியுணடு (ஐய)

2. மதியுணடு செலவஙகள சேரககும—தெயவ
வலியுணடு தீமையைப போககும,
விதியுணடு, தொழிலுககு விளைவுணடு, குறைவிலலை
விசனப பொயககடலுககுககுமரன கைககணை
யுணடு (ஐய)

3. அலைபபடட கடலுககு மேலே—சகதி
அருளெனனும தோணியினாலே
தொலைவெடடிக கரையுறறுத துயரறறு விடுபடடுத
துணிவுறற குலசகதி சரணததில முடிதொடடு (ஐய)

36. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜயபேரிகை கொட்டடா—கொட்டடா
ஜயபேரிகை கொட்டடா!

சரணங்கள்

1 பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம்—பொய்மைப்
பாம்பைப் பிளந் துயிரைக் குடித்தோம்
வியனுல கனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேதவாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம். (ஜயபேரிகை)

2 இரவியி னொளி யிடைக் குளித்தோம்—ஒளி
யின்னமுதினை யுண்டு களித்தோம்
கரவினில் வந்துயிர்க் குலத்தினை யழிக்கும்
காலன் நடு நடுங்க விழித்தோம். (ஜயபேரிகை)

3 காக்கை, குருவி யெங்கள் ஜாதி—நீள்
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசை யெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை!
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம். (ஜயபேரிகை)

---

37. அல்லா

பல்லவி

அலலா, அல்லா, அலலா!

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம பல்லாயிரம கோடி கோடி யணடஙகள
எல்லா திசையிலுமோ ரெலலை யிலலா வெளி
வானிலே
நிலலாது சுழனரோட நியமஞ செயதருள நாயகன
சொலலாலு மனததாலுந தொட ரொணாத பெருஞ
சோதி!
(அலலா, அல்லா, அலலா !)

2. கலலாதவ ராயினும உணமை சொலலாதவ ராயினும
பொலலாதவ ராயினும தவமிலலாதவ ராயினும
நலலாருரை நீதியினபடி நிலலாதவ ராயினும
எலலாரும வநதேதது மளவில யமபயஙகெடச
செயபவன
(அலலா, அலலா, அலலா!)

38. யேசு கிறிஸ்து

தீய ஒழுக்கததில நினற மேரி மக்தலேன் என்பாள யேசு கிறிஸதுவை அடைநது, தனது ஒழுக்கத்திறகாகப் பரிதபித்து, தன்னைக் கடையேற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினாள். யேசுவும் அவளுககு அருளபுரிந்தார். யேசு புதைக்கபபட்ட மூன்றும்

நாள் அவர் உடம்புடன் எழுந்துவிண்ணேகினதை மேரி மக்த லேன் கண்ணால் கண்டு பிறருக் கறிவித்ததாயக் கிறிஸ்து புரா ணம் கூறுகிறது. இக்கதையையே இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

1. ஈசன் வந்து சிலுவையில மாண்டான,
எழுந் துயிர்த்தன்ன நாள ஒரு மூன்றில,
நேச மா மரியா மக்தலேநா
நேரிலே யிந்தச் செய்தியைக் கண்டாள.
தேசத்தீர் ! இதன உட்பொருள கேளீர் :
தேவர் வந்து நமக்குட் புகுந்தே
நாச மின்றி நமை நித்தங் காப்பார்,
நம அகந்தையை நாம கொன்று விட்டால.

2. அன்பு காண மரியா மக்தலேநா,
ஆவி காணுதிர் யேசு கிறிஸது
முன்பு தீமை வடிவினைக் கொன்றால
மூன்று நாளினில நல லுயிர் தோன்றும்,
பொன பொலிந்த முகத்தினிற் கண்டே
போற்றுவாள அந்த நல லுயிர் தன்னை
அன்பெனும மரியா மக்தலேநா
ஆ,ஹா ! சாலப் பெருங்களி யிஃதே

3. உண்மை யென்ற சிலுவையிற் கட்டி
உணர்வை ஆணித் தவங்கொண்டடித்தால,
வண்மைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸது
வான மேனியில் அங்கு விளங்கும
பெண்மை காண மரியா மக்தலேநா,
பேணும நல்லறம யேசு கிறிஸது.
நுண்மை கொண்ட பொருளிது கண்டீர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும.

39. நந்தலாலா

ராகம்—யதுகுல காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன்
கரிய நிறந்தோன்றுதையே நந்தலாலா,

2. பார்க்கு மரங்களெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
பச்சைநிறந் தோன்றுதையே நந்தலாலா,

3. கேட்கு மொலியிலெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
கீதமிசைக்குதடா நந்தலாலா,

4 தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டுமின்பந் தோன்றுதடா நந்தலாலா

40 ஒளியும் இருளும்

1. வானமெங்கும் பரிதியின் சோதி,
மலைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி,
தானை நீர்க்கடல் மீதிலு மாங்கே
தரையின் மீதுந் தருக்களின் மீதும்
கானகத்திலும் பற்பல ஆற்றின்
கரைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி,
மானவன்ற னுள்ளத்தினில் மட்டும்
வந்து நிற்கும் இருளிது வென்னே!

2. சோதி யென்னுங் கரையற்ற வெள்ளம்
தோன்றி யெங்குந் திரைகொண்டு பாய,
சோதி யென்னும் பெருங்கடல், சோதிச்
சூறை, மாசறு சோதி யனந்தம்,
சோதி யென்னு நிறைவிஃ துலகைச்
சூழ்ந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம்
சோதியன்ற தோர் சிற்றிருள் சேரக்
குமைந்து சோரும் கொடுமையி தென்னே!

3 தேமலர்க்கொ ரமுதன்ன சோதி,
சேர்ந்து புள்ளினம் வாழ்த்திடும் சோதி,
காமுற்று நிலத்தொடு நீருங்
காற்று நன்கு தழுவி நகைத்தே
தாமயங்கி நல்லினுறுஞ் சோதி,
தரணி முற்றுந் ததும்பி யிருப்ப,
தீமை கொண்ட புலையிருள் சேர்ந்தோர்
சிறிய நெஞ்சந் தியங்குவ தென்னோ!

4 நீர்ச்சுனைக் கணம் மின்னுற் றிலக,
நெடிய குன்றம் நகைத் தெழில் கொள்ள,
கார்ச்சடைக்கரு மேகங்க ளெல்லாம்
கனகமொத்துச் சுடர்கொண்டுலாவ,
தேர்ச்சி கொண்டுபல சாத்திரங் கற்றுந்
தெவிட்டொ ணாத நல்லின்பக் கருவாய
வோர்ச்சுடர்ப் பரமாண் பொருள் கேட்டும்
மெலிவொர் நெஞ்சிடை மேவிதலென்னோ!

---

41. விடுதலை

ராகம—நாட்டை

பல்லவி

வேணடுமடி யெபபோதும விடுதலை, அமமா !

சரணங்கள்

1. தூணடு மினப வாடை வீசு துயய தேன கடல
சூழ நினற தீவி லஙகு சோதி வானவா
ஈண்டு நமது தோழ ராகி எமமோ டமுதமுணடு [குலவ
நீணட மகிழசசி மூணடு விளைய
நினைததிடுமினப மனைததும உதவ (வேணடுமடி)

2. விருததிராதி தாமவாககு மெலிவதினறியே
விணணு மணணும வந்து பணிய மேனமை துன [றியே
பொருதத முறநல வேத மோரநது
பொயமை தீர, மெயமை நேர
வறுதத மழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும வணமை பொழிய (வேணடுமடி)

3. பணணில இனிய பாடலோடு பாயு மொளி யெலாம
பாரில எமமை யுரிமை கொணடு பறறி நிறகவே
நணணி யமரா வெறறிகூற
நமது பெணகள அமரா கொளள
வணணமினிய தேவ மகளிா
மருவ நாமும உவகை துளள (வேணடுமடி)

42. விடுதலை—சிட்டுக்குருவி

பல்லவி

விட்டு விடுதலை யாகி நிற்பா யிந்தச
சிட்டுக் குருவியைப் போலே.

சரணங்கள்

1. எட்டுத் திசையும் பறந்து திரிகுவை
ஏறியக் காற்றில் விரைவோடு நீந்துவை
மட்டுப் படாதெங்கும் கொட்டிக் கிடக்குமிவ
வானொளி யென்னு மதுவின் சுவை யுண்டு (விட்டு)

2. பெட்டையி னோடின்பம் பேசிக் களிப்புற்று
பீடையிலாததோர் கூடு கட்டிக்கொண்டு
முட்டைதருங் குஞ்சைக் காத்து மகிழ்வெய்தி
முந்த வுணவு கொடுத்தன்பு செய்திங்கு (விட்டு)

3 முற்றத்திலேயுங் கழனி வெளியிலும்
முன்கண்ட தானியம் தன்னைக் கொணர்ந்துண்டு
மற்றப் பொழுது கதை சொல்லித் தூங்கிப் பின்
வைகறை யாகுமுன் பாடி விழிப்புற்று (விட்டு)

43. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக் கருள்வாய்—நன்னெஞ்சே
பகைவனுக் கருள்வாய்.

1. புகை நடுவினில தீயிருபபதைப
பூமியிற கணடோமே—நனனெஞசே
பூமியிற கணடோமே
பகை நடுவினில அனபுரு வானநம
பரமன வாழகினறான—நனனெஞசே
பரமன வாழகினறான. (பகைவனு)

2. சிபபியிலே நலல முதது விளைநதிடுஞ
செயதி யறியாயோ—நனனெஞசே
குபபையிலே மலா கொஞசுங குருககததிக
கொடி வளராதோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

3. உளள நிறைவிலோா களளம புகுநதிடில
உளள நிறைவாமோ ?—நனனெஞசே
தெளளிய தேனிலோா சிறிது நஞசையும
சோததபின தேனுமோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

4. வாழவை நினைததபின தாழவை நினைபபது
வாழவுககு நேராமோ ?—நனனெஞசே
தாழவு பிறாககெணணத தானழிவானெனற
சாததிரங கேளாயோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

5. போருககு வநதங கெதிாதத கவுரவா
போல வநதானுமவன—நனனெஞசே
நேருக் கருசசுனன தேரிற கசைகொண்டு
நினறதுங கணணனனனறோ? நனனெஞசே (பகைவனு)

6. தினன வருமபுலி தனனையுமனபொடு
சிநதையிற போறறிடுவாய—நனனெஞசே
அனனை பராசகதி யவவுரு வாயினள
அவளைககுமபிடுவாய—நனனெஞசே (பகைவனு)

44. நான்

இரட்டைக குறள வெண் செநதுறை

1\. வானிற பறககினற புளளெலா நான
மணணிறறிரியும விலஙகெலா நான
கானிழல வளரு மரமெலா நான
காறறும புனலுங கடலுமே நான.

2\. விணணிற றெரிகினற மீனெலா நான
வெடட வெளியின விரிவெலா நான
மணணிற கிடககும புழுவெலா நான
வாரியிலுளள வுயிரெலா நான.

3\. கமபனிசை தத கவியெலா நான
காருகா திடடு முருவெலா நான
இமபா வியககினற மாட கூடம
எழினகா கோபுரம யாவுமே நான.

4\. இனனிசை மாதரிசையுளே னான
இனபததிரளக ளீனததுமே நான
புனனிலை மாநதாதம பொயயெலா நான
பொறையருந துனபப புணாபபெலா நான.

5\. மநதிரஙகோடி யியககுவோ னான
இயஙகு பொருளினியல்பெலா நான
தநதிரங கோடி சமைததுளோ னான
சாததிர வேதஙகள சாறறினே னான.

6. அண்டங்கள யாவையு மாககிஞே ஞை
அவை பிழையாமே சுழறறுவோ ஞை
கண்டநற சக்திககணமெலா நான
காரணமாகிக கதிததுளோ ஞை.

7. நானெனும பொயயை நடததுவோ ஞை
ஞானச சுடாவானிற செலலுவோ ஞை
ஆனபொருளக ளனைததினு மொனறாய
அறிவாய விளஙகு முதறசோதி நான.

45. விநாயகர் நான்மணி மாலை

அகவல்

கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல்,
பிறர்துயர் தீர்த்தல், பிறர்நலம் வேண்டுதல்,
விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
பிற நாட்டிருப்போர் பெயர் பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதன்புறும்
தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான் பொருளாய,
உலகெலாங் காக்கு மொருவனைப் போற்றுதல்—
இந் நான்கே யிப் பூமி யிலெவர்க்கும்
கடமை யெனப்படும், பயனிது நான்காம்,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனு முறையே.
தன்னை யாளுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
மணக்குள விநாயகா, வான்மறைத் தலைவா,
தன்னைத் தானாளுந் தன்மை நான் பெற்றிடில்,
எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும்,
அசையா நெஞ்ச மருள்வாய், உயிரெலாம்
இன்புற்றிருக்க வேண்டி, நின் னிரு தாள்
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கணபதி தேவா, வாழ்வேன் களித்தே. (1)

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படர்ந்த வான பொருளை,

உ ளளுயிராகி யுலகங காககும
சகதியே தானாந தனிசசுடாப பொருளை,
சகதி குமாரனைச சநதிர மவுலியைப
பணிநதவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும பொருளை யுளததிலே நிறுததி,
சகதியைக காககும தநதிரம பயினறு,
யாாககும எளியனாய, யாாககும வலியனாய,
யாாககும அனபனாய, யாாககு மினியனாய
வாழநதிட விருமபினேன, மனமே! நீ யிதை
ஆழநது கருதி, யாயநதாயநது, பல முறை
சூழநது, தெளிநது, பின சூழநதாக கெலலாம
கூறிக கூறிக குறைவறத தோநது,
தேறித தேறி, நான சிததி பெறறிடவே,
நினறு லியனற துணை புரி வாயேல,
பொனனு லுனக கொரு கோயில புனைவேன,
மனமே, எனை நீ வாழவிததிடுவாய
வீணே யுழலுதல வேணடா,
சகதிகுமாரன சரண புகழவாயே. (2)

மேவி மேவித துயரில வீழவாய,
எததனை கூறியும விடுதலைக கிசையாய,
பாவி நெஞசே, பாமிசை நினனை
இனபுறச செயவேன, எதறகு மினியனுசேல,
ஐயன பிளளை(யாா) அருளால உனககு நான
அபய மிஙகளிததேன நெஞ(சே)
நினககு நானுரைததன நிலை நிறுததி(டவே)
தீயிடைக குதிபபேன், கடலுள வீழவேன,
வெவவிட முணபேன, மேதினி யழிபபேன,

ஏதுஞ செயதுனை யிடரினறிக காபபேன ,
மூடநெஞசே, முபபது கோடி
முறையுனக குரைததேன , இனனுமொழிவேன ,
தலையிலிடி விழுநதால சஞசலப படாதே ,
ஏது நிகழினு ‘ நமககேன ’ எனறிரு ,
பராசகதி யுளளததினபடி யுலகம நிகழும ,
நமககேன பொறுபபு? “நான எனறோர தனிபபொருள
இலலை , நானெனும எணணமே வெறும பொய”
எனறான புததன , இறைஞசுவோம அவன பதம.
இனி யெபபொழுது முரைததிடேன. இதை நீ
மறவா திருபபாய, மடமை நெஞசே !
கவலைப படுதலே கரு நரகமமா !
கவலையற றிருததலே முகதி ,
சிவனொரு மகனிதை நினககருள செயகவே (3)

---

46. கண்ணன்—என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம—வதஸல ரஸம)

பொனனவிர் மேனிச சுபததிரை மாதைப
புறஙகொணடு போவதறகே—இனி
எனன வழியெனறு கேடகில உபாயம
இரு கணத்தே யுரைபபான,—அநதக
"கனனன விலலாளர தலைவனைக கொனறிடக
காணும வழி யொன றிலலேன—வநதிங
குனனை யடைநதனன" எனனில உபாயம
ஒருகணத தேயுரைப பான, (1)

கானகததே சுறறு நாளிலும நெஞசிற
கலககமிலாது செயவான ;—பெருஞ
சேனைத தலைநினறு போரசெயயும போதினில
தேர நடததிக கொடுபபான,—எனறன
ஊனை வருத்திடு நோய வரும போதினில
உறற மருநது சொலவான,—நெஞசம
ஈனக கவலைக ளெய்திடும போதில
இதஞ சொல்லி மாறறிடுவான, (2)

பிழைககும வழிசொலல வேணடுமெனறாலொரு
பேசசினிலே சொலலுவான்,
இழைக்கும வழி வினை யாளும வழி பயன்
உணணும வழி யுரைபபான,
அழைககும பொழுதினிற போககுச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான,

கண்ணன என தோழன

மழைககுக் குடை பசி நேரத் துணவென றன
வாழவினுக கெஙகள கணணன. (3)

கேடடபொழுதிற பொருள கொடுப்பான ; சொல்லுங
கேலி பொறுததிடுவான ,—என‌னை
ஆடடஙகள காடடியும பாடடுககள பாடியும
ஆறுதல செயதிடுவான ,—என றன்
நாடடததிற கொணட குறிபபினை யிஃதென று
நான சொலலு முனனுணாவான ,—அனபா
கூடடததி லேயிநதக கணணனைப போலனபு
கொணடவா வேறுளரோ ? (4)

உளளததிலே கருவங கொணட போதினில
ஓஙகி யடிததிடுவான ,—நெஞசில
களளததைக கொணடொருவாாததை சொனனு
காறி யுமிழநதிடுவான ,—சிறு [லஙகு
பளளததிலே நெடு நாளழுகுங கெடட
பாசியை யெறறி விடும—பெரு
வெளளததைப போலருள வாாததைகள சொல்லி
மெலிவு தவிாததிடு வான , (5)

சினனக குழநதைகள போல விளையாடிச
சிரிததுக களிததிடுவான ,—நலல
வனன மகளிா வசபபடவே பல
மாயஙகள சூழநதிடுவான ,—அவன
சொனனபடி நடவாவிடி லோ மிகத
தொலலை யிழைததிடுவான ,—கணணன
தனனை யிழந்து விடில, ஐயகோ, பின்
சகததினில் வாழவதிலேன. (6)

கோபததிலே யொரு சொலலிற சிரித்துக
குலுஙகிடச செயதிடுவான ,—மனஸ
தாபததிலே யொனறு செயது மகிழசசி
தளிாததிடச செயதிடுவான ,—பெரும
ஆபததினில் வநது பககததிலே நின
றதனை விலககிடுவான ,—சுடாத
தீபததிலே விழும பூசசிகள போல வருந
தீமைகள கொனறிடுவான , (7)

உணமை தவறி நடபபவா தமமை
உதைதது நசுககிடுவான ,—அருள
வணமையி னுலவன மாததிரம பொயகள
மலை மலை யாவுரைபபான,—நலல
பெணமைக குணமுடையான , சில நேரததிற
பிததா குணமுடையான , —மிகத
தணமைக குணமுடையான , சில நேரம
தழலின குணமுடையான , (8)

கொலலுங கொலைக கஞசிடாத மறவா
குணமிகத தானுடையான ,—கணணன
சொலலு மொழிகள குழநதைகள போலொரு
சூதறி யாது சொலவான ,—எனறும
நலலவ ருககொரு தீஙகு நணணுது
நயமுறக காததிடுவான ,—கணணன
அல்லவ ருககு விடததினில நோயில
அழலி னிலுங கொடியான (9)

காதல விளைய மயககிடும பாட்டினில
கண மகிழ சிததிரததில—பகை

மோதும படைததொழில யாவினுமே திற
முற்றிய பணடிதன காண,—உயர
வேதமுணாநத முனிவ ருணர்வினில
மேவு பரம பொருள காண,—நலல
கீதை யுரைததெனை யினபுறச் செயதவன
கீரததிகள வாழததிடு வேன. (10)

---

47 கண்ணன்—என் சேவகன்

கூலி மிகக கேடபார கொடுததெலாந தாமறபபார,
வேலை மிக வைததிருநதால வீடடிலே தஙகிடுவார,
'ஏனடா, நீ நேறறைக கிஙகுவர விலலை' யெனறால
பானையிலே தேளிருநது பலலால கடிதத தென்பார,
வீடடிலே பெணடாடடி மேறபூதம வநததெனபார,
பாடடியாரசெததுவிடட பனனிரணடாநாளெனபார,
ஓயாமற பொயயுரைபபார, ஒனறுரைகக வேறு செய
தாயாதியோடு தனியிடததே பேசிடுவார, [வார,
உள வீடடுச செயதியெலாம ஊரம பலததுரைபபார,
எள வீடடி லிலலை யெனறால எஙகு முரசறைவார
சேவகரால பட்ட சிரமம மிக வுணடு, கணடீர,
சேவகரில லாவிடிலோ, செயகை நடககவிலலை.
இஙகிதனால் யானும இடர மிகுநது வாடுகையில,
எஙகிருநதோ வநதான, 'இடைசசாதி நான' எனறான,

" மாடு கனறு மேயததிடுவேன, மககளைநான காததிடு
வீடு பெருககி விளககேறறி வைததிடுவேன , [வேன ,
சொனனபடிகேட்பேன , துணிமணிகள காததிடுவேன ;
சினனக குழநதைககுச சிஙகாரப பாட்டிசைததே
ஆட்டஙகள காட்டி அழாதபடி பாரததிடுவேன ,
காட்டுவழி யானாலும, கள்ளரபய மானாலும,
இரவிற பகலிலே யெநநேர மானாலும,
சிரமததைப பாரபபதிலலை, தேவரீர தமமுடனே
சுறறுவேன, தஙகளுககோர துனபமுறாமற காபபேன ,
கறற விததை யேதுமிலலை , காட்டு மனிதன , ஐயே !
ஆன பொழுதுங கோலடி குததுபபோர மறபபோர
நானறிவேன , சறறுமநய வஞசனை புரியேன ''
என்று பல சொலலி நினறான " ஏது பெயர் ?
சொல்" எனறேன.
"ஒன்றுமிலலை , கண்ணனெனபார ஊரிலுள்ளோர
எனனை " எனறான.
கட்டுறுதியுள்ள வுடல, கண்ணிலே நல்ல குணம,
ஒட்டுறவே நனறா யுரைததிடுஞ சொல—ஈஙகிவறறால,
தககவனெனறுள்ளததே சாநத மகிழசசியுடன
" மிககவுரை பல சொலலி விருது பல சாறறுகிறாய ,
கூலியெனன கேட்கினறாய ? கூறு '' கெனறேன. "ஐய
தாலிகட்டும பெண்டாட்டி சநததிகளேதுமிலலை; [னே !
நானோர தனியாள ; நரை திரைதோன றாவிடினும
ஆன வயதிற களவிலலை , தேவரீர
ஆதரிததாற போதும அடியேனை ; நெஞசிலுள்ள
காதல பெரிதெனககுக காசு பெரிதிலலை '' யெனறான.
பண்டைக காலததுபபயிததியததி லொனறெனவே

கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
நாளுக்கு நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்துவரல் பார்க்கின்றேன், கண்ணனால்
பெற்றுவரு நன்மையெலாம் பேசிமுடியாது
கண்ணை யிமையிரண்டும் காப்பதுபோல், என்குடும்பம்
வண்ணமுறக் காக்கின்றான் வாய்முணுத்தல் கண்டறியேன்.
வீதி பெருக்குகிறான், வீடுசுத்த மாக்குகிறான்.
தாதியர் செய்குற்றமெலாந் தட்டி யடக்குகிறான்,
மக்களுக்கு, வாத்தி வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்,
ஒக்க நயங் காட்டுகிறான், ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெலாஞ் சேர்த்துவைத்துப் பால்வாங்கி மோர்வாங்கிப்
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து
நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான் இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்.
இங்கிவனை யான்பெறவே என்ன தவஞ் செய்துவிட்டேன்!
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவுமவன் பொறுப்பாய்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
ஒளி சேர்நலமனைத்தும் ஓங்கி வருகின்றனகாண்!
கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
கண் கொண்டேன்!
கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமு முள்ளனவே!

---

48. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப
தநீத — பதப — பா
பபப — பதப — பமா — கரிஸா
ரிகம — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக

1. சின்னஞ் சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலிதீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா!
பேசும் பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே!

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா
உள்ளங் குளிருதடீ;
ஆடித் திரிதல் கண்டால்—உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவுதடீ

4 உச்சி தனை முகந்தால்—கருவம்
ஓங்கி வளருதடீ,
மெச்சி யுனை யூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதடீ.

5 கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கள் வெறி கொள்ளுதடி;
உன்னைத் தழுவிடிலோ,—கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகுதடீ.

6 சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்—மனது
சஞ்சல மாகுதடீ,
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்குதடீ.

7 உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால்—என் நெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டுதடீ,
என் கண்ணிற் பாவையன்றோ?—கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்னதன்றோ?

8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்,
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்.

9 இன்பக் கதைகளெல்லாம்—உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?
அன்பு தருவதிலே—உனை நேர்
ஆகுமோர் தெய்வ முண்டோ?

10 மார்பி லணிவதற்கே—உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர் பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ?

---

49. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம்—கண்டஜாதி—ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் அற்புதம், சிருங்காரம்)

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்,—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்,
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீ)

2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு—என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்
மானொத்த பெண்ணடி யென்பான்—சற்று
மனமகிழு நேரத்திலே கிள்ளி விடுவான் (தீ)

3. அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே—என்னை
அழஅழச் செய்துபின், "கண்ணை மூடிக்கொள்,
குழலிலே சூட்டுவேன்," என்பான்—என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீ)

4. பினனலைப பினனின றிழுபபான,—தலை
பினனே திருமபுமுன னேசென று மறைவான,
வனனப புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச சொரிநதே வருநதிக குலைபபான. (ஸ்ரீ)

5. புலலாஙகுழல கொணடு வருவான,—அமுது
பொஙகித ததுமபுநற கீதம படிபபான,
கள்ளால மயஙகுவது போலே—அதைக
கணமூடி வாயதிறந தேகேட டிருபபோம (ஸ்ரீ)

6 அஙகாந திருககுமவாய தனிலே—கணணன
ஆறேழு கட்டெறுமபை போட்டு விடுவான,
எஙகாகிலும பாரதத துணடோ? கணணன
எஙகளைச செயகினற வேடிககை யொனறோ? (ஸ்ரீ)

7 விளையாட வாவென றழைபபான,—வீடடில
வேலையென றாலதைக கேளா திழுபபான,
இளையாரொ டாடிக குதிபபான,—எமமை
இடையிற பிரிநது போய வீடடிலே சொலவான. (ஸ்ரீ)

8 அமமைககு நலலவன கணணமமா!—மூளி
அததைககு நலலவன, தநதைககு மஃதே,
எமமைத துயாசெயயும பெரியோா—வீடடில
யாவாககு நலலவன போலே நடபபான (ஸ்ரீ)

9 கோளுககு மிகவுஞ சமாததன,—பொயமை
சூததிரம பழி சொலலக கூசாச சழககன,
ஆளுக கிசைநதபடி பேசி—தெருவில
அததனை பெணகளையு மாகா தடிபபான. (ஸ்ரீ)

50. கண்ணன் — என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ராகம் — ஹிந்துஸ்தானி தோடி   தாளம் — ஆதி

(ரஸங்கள் பயாநகம், அற்புதம்)

திக்குத் தெரியாத காட்டில் — உன்னைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே.

1. மிக்க நலமுடைய மரங்கள், — பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள், — எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள் — அங்கு
பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள், — ஒரு (திக்குத்)

2. நெஞ்சிற் கனல் மணக்கும் பூக்கள், — எங்கும்
நீளக் கிடக்கு மிலைக் கடல்கள், — மதி
வஞ்சித் திடுமகழிச் சுனைகள், — முட்கள்
மண்டித் துயர் கொடுக்கும் புதர்கள், — ஒரு (திக்குத்)

3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள், — உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள், — நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை — அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு, — ஒரு (திக்குத்)

4. தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம் — அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை — அதன்
முன்னின்றோடு மிள மான்கள் — இவை
முட்டாதயல் பதுங்குந் தவளை — ஒரு (திக்குத்)

5. காலகை சோாநது விழலானேன—இரு
கணணுந துயிலபடா லானேன—ஒரு
வேலகைக கொணடு கொலே வேடன—உளளம
வெடகஙகொண்டொழியவிழிததான—ஒரு (திககுத)

6. "பெணணே, உன தழகைக கண்டு—மனம
பிததங கொளளு" தெனறு நகைததான—"அடி
கணணே, என திருகண மணியே—உனேக
கடடித தழுவ மனங கொணடேன.

7. சோாநதே படுததிருகக லாமோ ?—நலல
துணடக கறி சமைததுத தினபோம—சுவை
தோநதே கனிகள கொணடு தருவேன—நலல
தேஙகள ளுணடினிது களிப போம."

8. எனறே கொடிய விழிவேடன—உயிா
இறறுப போகவிழித துரைததான—தனி
நினறே இரு கரமுங குவிததது—அநத
நீசன முனனரிவை சொலவேன —

9 "அணணு, உனறாடியில வீழுவேன—எனே
அஞசக கொடுமை சொலல வேணடா—பிறன
கணணுலஞ செயதுவிடட பெணணே—உனறன
கணணுறப பாாததிடவுந தகுமோ ?"

10. "ஏடி, சாததிரஙகள வேணடேன—நின
தினபம வேணடுமடி, கனியே !—நினறன
மோடி கிருககுதடி தலேயை,—நலல
மொநதைப பழைய களளேப போலே".

11. காதா லிந்த வுரை கேட்டேன—'அட
கணணா!' வெனறலறி வீழநதேன—மிகப
போதாக விலலை யிதறகுளளே—எனறன
போதந தெளிய நினைக கணடேன.

12. கணணா, வேடமெங்கு போனனை?—உனைக
கணடே யலறி விழுநதாேனா?—மணி
வண்ணா! என தபயங குரலில—எனை
வாழவிககவநத அருள வாழி! (திககுத)

---

51. கண்ணன்—என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல

(தஙகபபாடடு மெடடு. ரஸஙகள சிருஙகாரம, ரௌதரம)

கணணன மனநிலையைத தஙகமே தஙகம—அடி தஙகமே
கணடுவர வேணுமடி தஙகமே தஙகம, [தஙகம
எணண முரைததுவிடில தஙகமே தஙகம—பினனர
ஏதெனிலுஞ செயவமடி தஙகமே தஙகம (1)

கனனிகை யாயிருநது தஙகமே தஙகம—நாஙகள
காலங கழிபபமடி தஙகமே தஙகம,
அனனிய மனனர மககள பூமியிலுணடாம—எனனும
அதனையுஞ சொல்லிடடி தஙகமே தஙகம். (2)

சொன்ன மொழி தவறும் மன்னவனுக்கே — எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்றான்? — அவை
யாவுந் தெளிவு பெறக் கேட்டு விடடி. (3)

மையல் கொடுத்து விட்டுத் தங்கமே தங்கம் — தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமுண்டோ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே — கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம் (4)

ஆற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள் — எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே — அவன்
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மறக்குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடடி. (6)

பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால் — மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்;
பண்ணொன்று வேய்ங்குழலில் ஊதி வந்திட்டான் — [அதைப்
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலுமப் பாவிதன்னையே — உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒருசொலின்று கேட்டு வந்திட்டால் — பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம். (8)

52. கண்ணன்—என் காதலன்

(ராகம் - பிலஹரி)

1. ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி ?
நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ ?

2. கண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண னழகு முழுதில்லை ,
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலர்ச் சிரிப்பைக் காணோம்.

3. ஓய்வு மொழிதலு மில்லாமல்—அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம் ,
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப்போதும்

4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிர்க்
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு ,
பெண்க ளினத்தி லிது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ ?

5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி.

6. கண்ணன் முக மறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

53. கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஏகதாளம்
(ரஸங்கள் : சிருங்காரம், அற்புதம்)

1. சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,—கண்ணம்மா!
சூரிய சந்திரரோ?
வட்டக் கரிய விழி,—கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கருநீலப்—புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடு நிசியில்—தெரியும்
நக்ஷத் திரங்க ளடீ!

2 சோலை மல ரொளியோ—உனது
சுந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கட லலையே—உனது
நெஞ்சி லலைக ளடீ!
கோலக் குயி லோசை—உனது
குரலி னிமை யடீ!
வாலைக் குமரியடீ,—கண்ணம்மா!
மருவக் காதல் கொண்டேன்.

3. சாத்திரம் பேசுகிறாய்,—கண்ணம்மா!
சாத்திர மேதுக் கடீ!
ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே,—கண்ணம்மா!
சாத்திர முண்டோ டீ?

முத்தவர் சமாதியில்—வந்துவை
முறைகள் பின்பு செய்வோம்,
காத்திருப்பேனோடீ?—இது பார்,
கன்னத்து முத்தமொன்று!

---

54. கண்ணம்மா—என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு,
தோயு மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு,
வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழி நின்றன் மேன்மை
தூய சுடர் வானொளியே! சூறையமுதே! [யெல்லாம்,
கண்ணம்மா! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு,
பூணும் வடம் நீ யெனக்கு, புது வயிர நானுனக்கு,
காணுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணி னொளி வீசுதடீ!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!
கண்ணம்மா! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு,
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு,
ஞான வொளி வீசுதடீ, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்,
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே!
கண்ணம்மா! (3)

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு,
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு,
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமில்லை
[நின் சுவைக்கே,
கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!
கண்ணம்மா! (4)

வீசு கமழ் நீ யெனக்கு, விரியுமலர் நானுனக்கு,
பேசுபொருள் நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு,
நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை யேதுரைப்பேன்?
ஆசை மதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே!
கண்ணம்மா! (5)

காதலடி நீ யெனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு;
வேதமடி நீ யெனக்கு, வித்தையடி நானுனக்கு,
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவரும் தீஞ்சுவையே,
நாதவடி வானவளே! நல்லவுயிரே கண்ணம்மா! (6)

நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு,
செல்வமடி நீ யெனக்கு! சேம நிதி நானுனக்கு,
எல்லையற்ற பேரழகே! எங்கும் நிறை பொற்சுடரே,
முல்லை நிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!
கண்ணம்மா! (7)

தாரையடி நீ யெனக்கு, தண்மதியம் நானுனக்கு,
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு,
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கு மின்பமெல்லாம்
ஓருருவமாய்ச் சமைந்தாய்! உள்ளமுதமே!
கண்ணம்மா! (8)

55. கண்ணன்—என் ஆண்டான்

ராகம—புன்னுகவராளி. தாளம—திஸ்ரஏகதாளம்

(ரஸஙகள' அறபுதம, கருணை.)

1. தஞச முலகினில எஙகணு மினறித்
தவிததுத தடுமாறி
பஞசைப பறைய னடிமை புகுநதேன,
பார முனக காணடே,
ஆணடே—பார முனக காணடே.

2. துனப நோயு மிடிமையுந தீரததுச
சுகமரு ளல வேணடும,
அனபுட னினபுகழ பாடிககுதிததுநின
ஆணை வழி நடபபேன,
ஆணடே—ஆணைவழி நடபபேன.

3. சேரி முழுதும பறையடிததே யருட
சீரததிகள பாடிடுவேன,
பேரிகை கொடடித திசைக ளதிரநின
பெயா முழககிடுவேன,
ஆணடே—பெயா முழககிடுவேன.

4. பணணைப பறையா தஙகூடடததிலே யிவன
பாககிய மோஙகி விடடான,
கணண னடிமை யிவனெனுங கீரததியில
காதலுற றிஙகு வநதேன,
ஆணடே—காதலுற றிஙகு வநதேன.

5. காடு கழனிகள் காத்திடுவேன், நின்றன்
காலிகள் மேய்த்திடுவேன்,
பாடுபட்டுச் சொல்லிப் பாரத்தன் பின்னரென்ன
பகருவது சொல்லாண்டே!
ஆண்டே—பகருவது சொல்லாண்டே!

6 தோட்டங்கள் கொத்திச் செடி வளர்க்கச் சொல்லிச்
சோதனை போட்டாண்டே,
காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னது மில்லைக்
கட்டியடி யாண்டே,
ஆண்டே—கட்டியடி யாண்டே

7. பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப்
பிழைத்திட வேண்டுமையே!
அண்டை யயலுக்கென் னாலுப காரங்கள்
ஆகிட வேண்டுமையே!
உபகாரங்கள்—ஆகிட வேண்டுமையே!

8 மானத்தைக் காக்கவோர் நாலு முழத்துணி
வாங்கித் தரவேணும்,
தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்
தரவும் கடனாண்டே,
சில வேட்டி—தரவுங் கடனாண்டே.

9. ஒன்பது வாயிற் குடிலினைச் சுற்றி
யொரு சில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செய்து
தொலைத்திட வேண்டுமையே!
பலகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமையே!

10. பேயும பிசாசுந திருடரு மெனறன
பெயரினைக கேட்டளவில,
வாயுங கையுங்கட்டி அஞசி நடக்க
வழி செயய வேணடுமையே!
தொலலை தீரும—வழி செயயவேணடுமையே!

---

56. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

ராகம—புன்னுக வராளி

பல்லவி

நினனைச சரணடைநதேன—கணணமமா!
நினனைச சரணடைநதேன!

1. பொனனை உயாவைப புகழை விருமபிடும
எனனைக கவலைகள தினனாத தகாதெனறு (நினனை)

2. மிடிமையு மசசமு மேவியென னெஞசிற
குடிமை புகுநதன, கொனறவை போகவெனறு (நின)

3. தன செய லெணணித தவிபபது தீாநதிஙகு
நின செயல செயது நிறைவுபெறும வணம (நினனை)

4. துனப மினியிலலை, சோாவிலலை, தோறபிலலை,
அனபு நெறியில அறஙகள வளாததிட (நினனை)

5 நலலது தீயது நாமறியோம அனனை!
நலலது நாட்டுக! தீமையை யோட்டுக! (நினனை)

---

57 முரசு

வெற்றி யெட்டுத் திக்கு மெட்டக்
கொட்டு முரசே
வேத மென்றும் வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே
நெற்றி யொற்றைக் கண்ண னோடே
நிர்த்தனஞ் செய்தாள்
நித்த சக்தி வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே.

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்—எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்,
சீருக்கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணை செய்ய வேண்டும்

2. வேத மறிந்தவன் பார்ப்பான்,—பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்.
நீதி நிலை தவறாமல்—தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்

3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி,—பிறர்
பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி.
தொண்டரென் றோர்வகுப்பில்லை,—தொழில்
சோம்பலைப் போ லிழிவில்லை.

4. நாலு வகுப்புமிங் கொன்றே,—இந்த
நான்கினி லொன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து
வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி.

5. ஒற்றைக் குடும்பந் தனிலே—பொருள்
ஓங்க வளர்ப்பவன் தந்தை,
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவ ளன்னை.

6. ஏவல்கள் செய்பவர் மக்கள்,—இவர்
யாவரு மோர்குல மன்றோ?
மேவி யனைவரு மொன்றாய்—நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.

7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில்
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார்—அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்.

8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்,—அன்பு
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்,
ஆதர வுற்றிங்கு வாழ்வோம்,—தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.

9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்—புவி
பேணி வளர்த்திடு மீசன்;
மண்ணுக்குள்ளே சில மூடர்—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.

10. கண்க ளிரண்டினி லொன்றைக்—குத்திக்
காட்சி கெடுத்திட லாமோ ?
பெண்க ளறிவை வளர்த்தால்—வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.

11. தெய்வம் பல பல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர் ,
உய்வ தனைத்திலு மொன்றாய்—எங்கும்
ஓர் பொருளானது தெய்வம்.

12. தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார் ,—நித்தந்
திக்கை வணங்குந் துருக்கர்,
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார்

13. யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்,—பொருள்
யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்,
பாருக்குள்ளே தெய்வ மொன்று ,—இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்

14. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கண்டீர் ,
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை ,—அவை
பேருக் கொரு நிறமாகும் ;

15. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாம்பு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்
பாலி னிறமொரு குட்டி.

16. எநத நிறமிருநதாலும—அவை
யாவும ஒரே தர மனறோ ?
இநத நிறம சிறிதெனறும—இஃ
தேறற மெனறுஞ சொலலலாமோ ?

17. வணணஙகள வேற றுமைப படடால—அதில
மானுடா வேற றுமையிலலை.
எணணஙகள செயகைக ளெலலாம—இஙகு
யாவாககு மொனறெனல காணீா.

18. நிகரெனறு கொடடு முரசே—இநத
நீணிலம வாழபவ ரெலலாம,
தகரென று கொடடு முரசே,—பொயமைச
சாதி வகுபபினை யெலலாம.

19. அனபெனறு கொடடு முரசே,—அதில
ஆககமுணடா மெனறு கொடடு
துனபஙகள யாவுமே போகும—வெறுஞ
சூதுப பிரிவுகள போனால.

20. அனபெனறு கொடடு முரசே,—மககள
அததனை பேரும நிகராம,
இனபஙகள யாவும பெருகும—இஙகு
யாவரு மொனறெனறு கொணடால.

21. உடன பிறநதாாகளைப போலே—இவ
வுலகில மனிதா ரெலலாரும;
இடம பெரிதுண்டு வையததில—இதில
ஏதுககுச சண்டைகள செயவீா ?

22. மரததினை நடடவன் தணணீா—நனகு
வார்த்தை யோஙகிடச செயவான ;
சிரத்தை யுடையது தெயவம,—இஙகு
சோநத வுணவெலலை யிலலை.

23. வயிறறுககுச சோறுணடு கணடா—இஙகு
வாழு மனிதரெல் லோாககும ,
பயிறறி யுழுதுணடு வாழவீா !—பிறா
பஙகைத திருடுதல் வேணடாம.

24. உடன பிறந்தவாகளைப போலே—இவ
வுலகினில மனிதரெல லோரும ,
திடங கொணடவா மெலிநதோரை—இஙகு
தினறு பிழைததிட லாமோ ?

25. வலிமையுடையது தெயவம—நமமை
வாழநதிடச செயவது தெயவம ;
மெலிவு கணடாலுங குழந்தை—தனனை
வீழததி மிதிததிட லாமோ ?

26. தமபி சற்றே மெலிவானல்—அணணன
தானடிமை கொளள லாமோ ?
செமபுககும கொமபுக்கு மஞ்சி—மககள
சிறறடிமைப படலாமோ ?

27. அனபென்று கொடடு முரசே,—அதில்
யாாக்கும விடுதலை யுண்டு ,
பின்பு மனிதாகளெலலாம—கலவி
பெற்றுப பதம பெறறு வாழவாா.

28. அறிவை வளர்த்திட வேணடும—மக்கள
அததனை பேருககு மொனறாய ,
சிறியரை மேமபடச செயதால—பினபு
தெயவ மெலலோரையும வாழததும.

29. பாருககுளளே சமததனமை—தொடர
பறறுஞ சகோதரத தனமை
யாருககுந தீமை செயயாது—புவி
யெஙகும விடுதலை செயயும.

30. வயிறறுககுச சோறிடவேணடும—இஙகு
வாழு மனிதருக கெலலாம,
பயிறறிப பல கலவி தநது—இநதப
பாரை உயரத்திடவேணடும.

31. ஒனறெனறு கொடடு முரசே—அனபில
ஓஙகெனறு கொடடு முரசே
நனறெனறு கொடடு முரசே—இநத
நானில மாநதருக கெலலாம.

---

58. பாப்பாப் பாட்டு

---

1. ஓடி விளையாடு பாபபா,—நீ
ஓயநதிருகக லாகாது பாபபா,
கூடி விளையாடு பாபபா,—ஒரு
குழநதையை வையாதே பாபபா.

2 சினனஞ சிறு குருவி போலே—நீ
திரிநது பறநது வா பாபபா,
வணணப பறவைகளைக கணடு—நீ
மனதில மகிழசசி கொளளு பாபபா.

3 கொததித திரியு மநதக கோழி—அதைக
கூடடி விளையாடு பாபபா,
எததித திருடுமநதக காககாய—அதற
கிரககப படவேணும பாபபா.

4 பாலைப பொழிநது தரும, பாபபா,—அநதப
பசு மிக நலலதடி பாபபா,
வாலைக குழைதது வரும நாய தான—அது
மனிதாககுத தோழ னடி பாபபா.

5. வணடி யிழுககும நலல குதிரை,—நெல்லு
வயலில் உழுது வரும மாடு,
அணடிப பிழைக்கும நமமை ஆடு,—இவை
ஆதரிக்க வேணு மடி பாபபா.

6. காலை யெழுந்த வுடன படிபபு—பினபு
கனிவு கொடுககும நலல பாடடு
மாலை முழுதும் விளையாடடு—என று
வழககப படுததிக் கொளளு பாபபா.

7. பொய சொலலககூடாது பாபபா—என றும
புறஞ சொலல லாகாது பாபபா,
தெயவம நமககுத துணை பாபபா—ஒரு
தீஙகு வர மாடடாது பாபபா.

8. பாதகஞ செயபவரைக கணடால்—நாம
பயஙகொளள லாகாது பாபபா,
மோதி மிதிதது விடு பாபபா—அவர்
முகததில உமிழநது விடு பாபபா.

9. துனபம நெருஙகி வநத போதும—நாம
சோரநதுவிட லாகாது பாபபா,
அனபு மிகுநத தெயவமுணடு—துனபம
அததனையும போககி விடும பாபபா.

10. சோமபல மிககெகெடுதி பாபபா,—தாய
சொனன சொலலைத தடடாதே பாபபா,
தேமபி யழுங குழநதை நொணடி,—நீ
திடஙகொணடு போராடு பாபபா.

11. தமிழத திரு நாடு தனனைப பெற்ற—எஙகள
தாயென்று குமபிடடி பாபபா,
அமிழ்தில் இனிய தடி பாபபா,—நம
ஆன்றோர்கள தேசமடி பாபபா.

12. சொலலில உயர்வு தமிழச சொல்லே,—அதைதத
தொழுது படிததிடடி பாபபா!
செலவமநிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம—அதைதத
தினமுமம புகழநதிடடி பாபபா.

13. வடககில இமயமலை பாபபா, தெறகில
வாழுங குமரி முனை பாபபா,
கிடககும பெரிய கடல கணடாய—இதன
கிழககிலும மேறகிலும பாபபா.

14. வேதமுடைய இநத நாடு,—நலல
வீரா பிறநத இநத நாடு,
சேத மிலலாத ஹிந்துஸதானம—இதைத்
தெயவ மெனறு கும்பிடடி பாபபா.

15 சாதிகள இலலையடி பாப்பா—குலத
தாழசசி உயாசசி சொலலல பாவம,
நீதி, உயாநத மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள மேலோர்.

16. உயிரகளிடததில் அனபு வேணும;—தெயவம
உணமை யெனறு தானறிதல் வேணும,
வயிர முடைய நெஞசு வேணும,—இது
வாழும முறைமையடி பாபபா.

---

59. பாஞ்சாலி சபதம்

பிரம ஸ்துதி

ஓ மெனப பெரியோாகள—என றும
ஓதுவ தாய, வினை மோதுவ தாய,
தீமைகள மாயபபது வாய, துயா
தேயபபது வாய, நலம வாயபபது வாய,
நாமமு முருவு மறறே—மனம
நா டரிதாயப புநதி தேடரிதாய,
ஆ மெனும பொரு ளனைத தாய,—வெறும
அறி வுட னாநத வியல புடைத தாய

நினறிடும பிரம மெனபாா,—அநத
நிாமலப பொருளினை நினைததிடுவேன,
நனறு செய தவம யோகம—சிவ
ஞானமும பகதியும நணணுகிடவே,
வெனறி கொள சிவ சகதி—எனை
மே வுறவே, இருள சா வுறவே,
இன றமிழ நூ லிது தான—புகழ
ஏயந் தினிதா யெனறு மிலகிடவே.

துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது

' உலகு தொடங்கிய நாள்
முதலாக நஞ் சாதியில் — புகழ்
ஓங்கி நின்றோரிந்த தருமனைப்
போலெவர்? மாமனே!
இலகு புகழ் மனு வாதி
முதுவரசரும், மாமனே! — பொரு
ளேற்றமு மாட்சியு மிப்
படியுண்டு கொல்? — மாமனே!
கலைக ளுணர்ந்த நல் வேதியப்
பாவலர் செய்த வாம் — பழங்
கற்பனைக் காவியம்
பற்பல கற்றனை, — மாமனே!
பல கட லுடையுமிப் படி
வென்றதை எங்கணும் — சொல்லப்
பாரதத் துண்டோ? கதை
கேட்டதுண்டோ? புகல், மாமனே!

' எத்தனை யுலகில் மறப்பினும்,
யானினி, மாமனே! — இவர்
யாகத்தை என்றும் மறந்திட
லென்பதொன் றேது காண்?
விதமுறச் சொன்னபொருட்
குவையும் பெரிதில்லைகாண், — அந்த

வேளவியி லெனனை வெதுப
பின வேறு பல வுண டே,
இதனை யெலா மவ விழியறற
தநதையின பாறசெனறே—சொல்லி,
இஙகிவா மீதவ னும பகை
எய திடச செய குவாய.
மித மிகு மன பவா மீது
கொணடா னவன கேடக வே,—அநத
வேளவி கண டென னுயிா
புணபடுஞ செயதி விளமபுவாய.'

சகுனியின் சதி

'வெஞ சமா செயதிடுவோ மெனில—அதில
வெறறியும தோலவியும யாா கணடாா?—அநதப
பஞசவா வீரம பெரிது காண!—ஒரு
பாாததன கை விலலுக கெதி ருணடோ? உன றன
நெஞசததிற சூதை யிகழசசி யாக—கொளள
நீத மிலலை, முனனைப பாாததிவா—தொகை
கொஞச மிலலைப பெருஞ சூதினால—வெறறி
கொணடு பகையை யழித துளோா.

'நாடுங குடிகளுஞ செலவமும—எணணி,
நா னிலததோா கொடும போா செயவாா;—அன றி

ஓடுங குருதியைத தேககவோ ?—தமா
ஊன குவை கணடு களிககவோ ?—அநத
நாடுங குடிகளுஞ செலவமும—ஒரு
நாழிகைப போதினிற சூதினால—வெலலக
கூடு மெனிற பிறி தெணண லேன ?—எனறன
கொளகை யிது'வெனக கூறினான.

திரிதராட்டிரன் பதிற் கூறுதல்

களளச சகுனியு மிஙஙனே—பல
கறபனே சொலலித தனுளளத தின—பொருள
கொளளப புகட்டுதல கேட்டபின—பெருங
கோபத தொ டேதிரி தராட்டிரன,—'அடா,
பிளளையை நாசம புரியவே—ஒரு
பேயென நீ வநது தோனறினய,—பெரு
வெளளததைப புல லொன றெதிாககு மோ ?—இள
வேநதரை நாம வெலலலாகு மோ ?

'சோதரா தம முட பகை யுணடோ ?—ஒரு
சுறறததிலே பெருஞ செறற மோ ?—நமமில
ஆதரங கொணடவ ரலலரோ ?—முனனா
ஆயிரஞ சூழசசி இவன செய துமம—அநதச
சீதரன றண ணருளாலு மோா—பெருஞ
சீலததினு லும புயவலி—கொணடும
யாதொரு தீஙகு மிலாம லே—பிழைத
தெண ணருங கீாததி பெறறா ரனறே ?

‘பிளளைப பருவந் தொடஙகி யே—இநதப
பிசச ளவாககுப பெருமப பகை—செயது
கொளளப படாத பெருமப பழி—யனறிக
கொணட தொா நனமை சிறிதுணடோ ?—நெஞசில
எளளத தகுந்த பகைமையோ ?—அவா
யாாககு மிளைதத வகையுணடோ ?—வெறும
நொளளைக கதைகள கதைககிருய,—பழ
நூலின பொருளைச சிதைககிருய.

‘மனனவா நீதி சொல வநதாய,—பகை
மா மலையைச சிறு மட குடமபு—கொளளச
சொனனா தொா நூல சறறுக காட்டுவாய !—விணணிற
சூரியன போ னிக ரினறி யே—புகழ
துனனைப புவிச சக கராதிபம—உடற
சோதரா தாஙகொணடிருபபதும,—தநதை
யெனனைக கருதி யவ ரெனைப—பணிந
தென சொற கடஙகி நடபபதும,

‘கணணனுககே முத லாககியம—அவா
காட்டின ரெனறு பழிததனை !—எவரில
நணணும விருநதினாக கனறியே—நமமுன
நா முபசாரஙகள செயவ தோ—உற
வணணனும தமபியு மாதலால—அவ
ரனனிய மா நமைக கொணடிலா,—முகில
வணண னதுதியா தமமுளே—முதல
மாண புடையா னெனக கொணடனா,

‘கணணனுக கே யது சாலு மென—றுயர
கஙகை மகன சொலச செயதனா ,—இதைப
பண ணரும பாவ மென றெணணினால—அதன
பார மவா தமைச சாரு மோ ?—பினனுங
கணணனை யே தெயவக கொணடனை ?—“ அவன
காலிற சிறு தூக ளொபபவா—நிலத
தெணணரு மனனவா தமமு ளே—பிறா
யாரு மிலை ” யெனல காணுவாய.

‘‘ ஆதி பரம பொருள நாரணன,—தெளி
வாகிய பாற கடல மீதி லே—நலல
சோதிப பணமுடி யாயிரம—கொணட
தொல லறி வெனனு மோர பாமபின மேல—ஒரு
போதத துயில கொளளும நாயகன,—கலை
போநது புவிமிசைத தோனறினன—இநதச
சீதக குவளை விழியினன’’—என று
செபபுவ ருணமை தெளிநதவா.

“ நானெனு மாணவந தளளலும—இநத
ஞாலததைத தா னெனக கொளளலும—பர
மோன நிலையி னடததலும—ஒரு
மூவகைக காலங கடததலும—நடு
வான கருமஙகள செயதலும—உயிா
யாவிறகும நலலருள பெயதலும—பிறா
ஊனைச சிதைததிடும போதினும—தன
துளள மருளி னெகுதலும,

“ ஆயிரங கால முயறசியாற—பெற
லாவரிய பேறுகள ஞானியா ;—இவை

தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தனறே — தமைச்
சார்ந்து விளங்கப் பெறுவரேல், — இந்த
மாயிரு ஞாலம் மவர்தமைத் — தெய்வ
மாண் புடையா ரென்று போற்றுங் காண்! — ஒரு
பேயினை வேத முணர்த்தல் போல் — கண்ணன்
பெற்றி யுனக் கெவர் பேசுவார்?''

திரிதராட்டிரன் பதில்

திரிதராட்டிரன் செவியில் — இந்தத்
தீமொழி புகுதலுந் திகைத்து விட்டான்,
'பெரிதாந் துயர் கொண்டான், — கொடும்
பே யெனப் பிள்ளைகள் பெற்று விட்டேன்,
அரி தாக்குதல் போலே — அமர்
ஆங் கவரொடு பொரல் வல மென்றேன்,
நரி தாக்குதல் போலாம் — இந்த
நாணமில் செயலினை நாடுவனோ ?

' ஆரியர் செய்வாரோ ? — இந்த
ஆண்மையிலாச் செய லெண்ணுவரோ ?
பாரினிற் பிற ருடைமை — வெஃகும்
பதரினைப்போ லொரு பத ருண்டோ ?'
'பே ரியற் செல்வங்களும் — இசைப்
பெருமையு மெய்திட விரும்புதி யேல்,
காரிய மிதுவாமோ ? — என்றன்
காளை யனையோ ? இது கருத லடா!

'வீரனுக கேயிசை வார—திரு
மேதினி எனு மிரு மனைவியா தாம,
ஆரமா தம ரலலார—மிசை
யாறறி நல வெறறியி லோஙகுதியேல,
பாரத நாடடினிலே—அநதப
பாணடவ ரெனப புகழ படைததிடுவாய,
சோரா தம மகனோ நீ?—உயா
சோமனற ஞொரு குலத தோனற லனறோ?

'தம மொரு கருமததிலே—நித தந
தளா வறு முயறசி மறறோா பொருளை
இமமியுங கருதாமை,—சாாந
திருபபவா தமை நனகு காததிடுதல—
இமமையி லிவறறினை யே—செலவத
திலககண மெனறனா மூ தறிஞா
அமம, இங கிதனை யெலாம—நீ
அறிநதிலை யோ? பிழை யாறறல நனறோ?

'நின னுடைத தோளனையார—இள
நிருபரைச சிதைததிட நினைபபா யோ?
என னுடை யுயி ரனறோ?—எனை
எணணி இக கொளகையை நீககுதியால!
பொன னுடை மாாபகததார—இளம
பொறகொடி மாதரைக களிபபதினும
இனனும ப லின்பததினும்—உளம
இசைய விட்டே இதை மறந்திடடா'

தருமபுத்திரன் தீர்மானம்

தருமனு மிவவளவில—உளத
தளாசசியை நீககியொ ருறுதி கொணடே
பருமங கொள குரலினனாய—மொழி
பதைததிட லினறி இங கிவை உரைபபான ;
'மருமஙக ளெவை செயினும,—மதி
மருண் டவா விருந் தறஞ சிதைதத திடினும,
கரும மொன்றே உள தாம—நஙகள
கடன , அதை நெறிபபடி புரிநதிடுவோம.

'தந்தையும வரப பணிததான ;—சிறு
தநதையுந தூதுவந ததை உரைத்தான :
சிநதை யொன றினி இலலை,—எது
சேரினு நல மெனத தெளிநது விடடேன.
முநதை யச சிலை ராமன—செயத
முடிவினை நமமவா மறபபதுவோ ?
நொநதது செய மாடடோம ,—பழ
நூலினுக கிணஙகிய நெறி செலுவோம.'

தருமபுத்திரன் முடிவுரை

வீம னுரைத்தது போலவே—உளம
வெமபி நெடுவில விசயனும—அஙகு
காமனுஞ சாமனு மொபபவே—நினற
காளை இளைஞ ரிருவரும—செயய
தாமரைக கணணன யுதிடடிரன—சொலலைத்
தடடிப பணி வொடு பேசினா ,—தவ
நேமந தவறலு முணடுகாண,—நரா
நெஞசங கொதிததிடு போழதிலே.

அனபும பணிவு முருக கொணடோா—அணு
வாயினுந தனசொல வழாதவா—அஙகு
வனபு மொழி சொலக கேட்டனன ,—அற
மனனவன புனனகை பூததனன ,—'அட !
முனபு சுயோதனன செயததும—இனறு
மூண டிருககுங கொடுங கோலமும—இதன
பினபு விளைவதுந தோநதுளேன , எனனைப
பித்த னெனறெணணி உரைத திடடீா !

'கைபபிடி கொண்டு சுழறறுவோன—றன
கணககிற சுழனறிடுஞ சககரம—அது
தபபி மிகையுங குறையு மாச—சுறறும
தனமை அதற குள தாகு மோ ?—இதை
ஒப பிட லாகும புவியின மேல—என்றும
உளள உயிாகளின வாழவிறகே,—ஒரு

செபபிடு விததையைப போலவே—புவிச
செயதிகள தோனறிடுமாயினும,

'இஙகிவை யாவுந தவறிலா—விதி
ஏறறு நடககுஞ செயலகளாம,—முடி
வெஙகணு மினறி எவறறினும—எனறும
ஏறி இடை யினறிச செலவதாம—ஒரு
சஙகிலி யொககும விதி கணடீா!—வெறுஞ
சாததிர மனறிது சததியம,—நினறு
மஙகியொா நாளி லழிவதாம—நஙகள
வாழககை இதனைக கடநததோ?

'தோனறி அழிவது வாழககை தான,—இஙகு
துனபத தொ டினபம வெறுமையாம—இவை
மூனறி லெது வருமாயினும,—களி
மூழகி நடததல முறை, கணடீா!—நெஞசில
ஊனறிய கொளகை தழைபபரோ—துனபம
உறறிடு மெனபதொா ரசசததால?—விதி
போனறு நடககு முலகெனறே—கடன
போறறி ஒழுகுவா சானறவா

'சேறறி லுழலும புழுவிறகும,—புவிச
செலவ முடைய அரசாககும,—பிசசை
ஏற றுடல காத திடு மேழைககும,—உயிா
எததனை உண டவை யாவிறகும,—நிததம
ஆறறுதற குளள கடமை தான—முன வந
தவ வக கணந தொறு நிறகுமால,—அது
தோறறும பொழுதிற புரிகுவாா—பல
சூழநது கடமை அழிபப ரோ?

"யாவருக்கும பொதுவாயினும—சிறப
பெண்பரரசா குலததிறகே—உயா
தேவரை யொபப முனனோா தமைத—தஙகள
சிந்தையிற கொணடு பணிகுதல,—தந்தை
ஏவலை மைநதா புரிதற கே—வில்
லிராமன கதையை யுங காட்டினேன;—புவிக
காவலா தமமிற சிறநத நீா—இனறு
காமம பிழைத திடுவீா கொலோ?"

தருமனின் பதில்

தோல் விலைககு பசுவினைக கொல்லும
துட்ட னிவவுரை கூறுதல கேட்டே,
நூல் விலககிய செயகைக ளஞசும
நோனபி னோ னுள நொநதிவை கூறும:
'தேவலப பெயா மா முனிவோ னும
செயய கேளவி அசிதனும முனனா
காவலாககு விதிதத தந நூலிற
கவறு நஞ செனக கூறினா, கணடாய!

"வஞசகததினில வெறறியை வேணடாா,
மாயச சூதைப பழியெனக கொளவாா,
அஞச லினறிச் சமாக களத தேறி
ஆககும வெறறி அதனை மதிபபாா,
துஞச நேரினுந தூய சொல் லனறிச
சொல் மிலேசசரைப போ லெனறுஞ சொல்லாா,

மிஞ்சி சீர்த்தி கொள பாரத நாட்டில்
மேவு மாரிய'' ரெனறனா மேலோா.

"ஆதலா லிநதச சூதினே வேணடேன'
ஐய, செலவம பெருமை இவறறின
காத லா லர சாறறுவ னலலேன ,
காழத்த நலலற மோஙகவு மாஙகே
ஓத லானு முணாததுத லானும
உணமை சானற கலைத தொகை யாவும
சாத லினறி வளாந திடுமாறும,
சகுனி, யா னரசாளுதல, கணடாய !

' எனனே வஞசித தென செலவததைக கொளவோா
என றனக கிடா செயபவ ரலலா,
முனனே நினற தொா நான மறை கொலவாா,
மூ துணாவிற கலைத தொகை மாயபபாா,
பினனே என னுயிாப பாரத நாட்டில
பீடை செயயுங கலியை அழைபபாா ,
நினனே மிகக பணி வொடு கேடபேன :
நெஞசிற கொளகையை நீககுதி ' எனறுன.

தருமன் இணங்குதல்

வெயய தான விதியை நினைநதான
விலக கொணு தற மெனப துணாநதோன ;
பொயய தாகுஞ சிறு வழக கொனறைப
புல னிலா தவர் தம முடம பாட்டை

ஐய னெஞசி லற மெனக கொணடான.
ஐயகோ! அந்த நாணமுத லாகத
துயய சிநதைய ரெத்தனை மக்கள
துனப மிவ வகை எயதின ரமமா!

முன பிருந்த தொர காரணததாலே,
மூடரே, பொயயை மெய எனலாமோ?
முன பெனச சொலுங காலமதறகு,
மூடரே, ஓர வரையறை உணடோ?
முன பெனச சொலின நேறறு முனபு யாம,
மூனறு கோடி வருடமு முனபே;
முன பிருந தெணணிலாது புவி மேல
மொயத்த மகக ளெலா முனிவோரோ?

நீர பிறககு முன பார மிசை மூடர
நோநத தில்லை எனநினைநதீரோ?
பார பிறநதது தொட டினறு மடடும,
பல பலப பல பறபல கோடி
கார பிறககு மழைத துளி போலே
கணட மகக ளனைவ ருள ளேயும,
நீர பிறபபதன முனபு, மடமை
நீசத தனமை இருநதன வனறோ?

பொய யொழுககை அற மெனறு கொணடும,
பொயயர கேலியைச சாததிர மெனறும,
ஐயகோ, நஙகள பாரத நாட்டில
அறி விலா ரறப பறறு மிக குளளோர
நொயய ராகி அழிநதவர கோடி.
நூல வகை பல தேர்நது தெளிநதோன,

மெய்யறிந்தவர் தம்முள் ளுயர்ந்தோன்—
விதியினாலத் தருமனும் வீழ்ந்தான்.

மதியினும் விதி தான் பெரிதன்றோ?
வையமீ துள்ள வாறு மவற்றுள்
விதியினும் பெரிதோர் பொருளுண்டோ?
மேலை நாளுறு செய்யுங் காம் மல்லாதே,
நதியி லுள்ள சிறு குழி தன்னில்
நான்கு திக்கி லிருந்தும் புனல்மாசு
பதியு மாறு, பிறர் செய்யுங் காம்ப
பயனு நம்மை அடைவ துண்டன்றோ?

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

காயுருட்ட லானார்—சூதுக்
களி தொடங்க லானார்.
மாய முள்ள சகுனி—பின்னும்
வார்த்தை சொல்லுகின்றான்:—
'நீ அழித்த தெல்லாம்—பின்னும்
நின்னிடத்து மீளும்.
ஓய்வடைந்திடாதே,—தருமா!
ஊக்க மெய்து' கென்றான்.

கோயிற் பூசை செய்வோர்—சிலையைக்
கொண்டு விற்றல் போலும்,
வாயில் காத்து நிற்போன்—வீட்டை
வைத் திழத்தல் போலும்,

சூது மீட்டும தொடஙகுதல

ஆயிரஙக ளான—நீதி
அவை உணாநத தருமன
தேயம வைத திழநதான,—சிசீ!
சிறியா செயகை செயதான.

'நாடடு மாநத ரெலலாம—தம போல
நராக ளென று கருதார,
ஆடடு மநதை யா மென'—றுலகை
அரச ரெணணி விடடார.
காடடு முணமை நூலகள—பல தாங
காடடினாக ளேனும,
நாடடு ராஜ நீதி—மனிதா
நனகு செயயவிலலை

ஓரஞ செயதிடாமே,—தருமத
துறுதி கொன றிடாமே,
சோரஞ செய திடாமே—பிறரைத
துயரில வீழத திடாமே.
ஊரை யாளு முறைமை—உலகில
ஓா புறததுமில்லை.
ஸார மறற வாாததை!—மேலே
சரிதை சொலலுகினறோம.

திரௌபதியை இழுத்தல்

பாவியர் சபை தனிலே,—புகழப
பாஞசால நாடடினா தவப பயனை,
ஆவியி லினியவளை,—உயிரத
தணி சுமந துல விடு செயய முதை,
ஓவிய நிகர்ததவளை,—அரு
ளொளியினைக கறபினைக குயி ரதனைத
தேவியை, நிலத திருவை,—எஙகுந
தேடினுங கிடைப பருந திர வியததைத,

படி மிசை இசை யுறவே—நடை
பயின றிடுந தெயவிக மலாக கொடியைக
கடி கமழ மின னுருவை,—ஒரு
கமனியக கனவினைக காதலினை,
வடி வுறு பே ரழகை,—இனப
வளததினைச சூதினிற பணய மெனறே
கொடியவ ரவைக களததில்—அறக
கோமகன வைத திடல குறிதது விடடான.

வேளவிப பொருளினையே—புலை நாயின முன
மெனறிட வைபபா போல,
நீள விடடப பொன மாளிகை—கடடிப பேயினை
நேர்நது குடி யேறறல் போல,
ஆள விறறுப பொன வாஙகியே—செயத பூணை
ஆநதைக்குப பூட்டுதல போல்,

கேளவிக கொருவ ரில்லை—உயிாத தேவியைக்
கீழ மககட காளாககினனை.

செருபபுககுத தோல் வேணடியே,—இஙகுக கொல்வரோ
செல்வக குழநதை யினை ?
விருப புறற சூதினுககே—ஒதத பநதயம
மெயத தவப பாஞசாலியோ ?
ஒருப படடுப போனவுடன,—கெடட மாமனும
உனனி யத தாயங கொணடே
இருப பகடை போடடெனறுன,—பொயமைக காயகளும
இருப பகடை போடடவே.

திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

திககுக குலுங கிடவே—எழுநதாடுமாம
தீயவா கூடட மெலலாம,
தககுத தக கெனறே அவா—குதித தாடுவார்
தம மிரு தோள கொடடுவாா.
ஒககுந தரும னுககே—இஃதெனப 'ரோ !
ஓ !' வென றிரைந் திடுவார்,
கக கக கெனறெ நகைபபாா—' துரியோதனு,
கடடிக கொ ளெமமை ' எனபாா.

மாமனைத ' தூககா ' யெனபாா ;—அநத மாமன மேல்
மாலை பல வீசுவார்.
'சேமத திரவியஙகள—பல நாடுகள
சோந்ததி லொனறு மிலலை ,

காமத திரவிய மாம—இநதப பெணணையுங
கைவச மாகச செயதான,
மாம ஞொ தெயவ' மெனபாா, 'துரியோதனன
வாழக' வென ஞாத திடுவாா.

துரியோதனன் சொல்வது

நினறு துரியோ தனனா—அநத மாமனை
நெஞ்சொடு சோகக கட்டி,
'என துயா தீாததா யடா—உயிா மாமனே,
ஏளனந தீாத்து விடடாய.
அனறு நகைததா ளடா,—உயிா மாமனே,
அவளை என ஆளாககிஞய.
எனறும மறவே னடா;—உயிா மாமனே.
எனன கைமமாறு செயவேன!

'ஆசை தணிததா யடா,—உயிா மாமனே,
ஆவியைக காததா யடா.
பூசை புரிவோ மடா,—உயிா மாமனே,
பொஙக லுனக கிடு வோம.
நாச மடைந்த தடா—நெடு நாட் பகை,
நா மினி வாழநதோ மடா!
பேசவுந தோனறு திலலை,—உயிா மாமனே,
பேரின்பங் கூட்டி விடடாய'

எனறு பல சொலலுவான,—துரியோதனன்,
எண்ணி எண்ணிக் குதிபபான,

குனறு குதிபபது போல—துரியோதனன
கொட்டிக குதித் தாடுவான.
மனறு குழபப முறறே—அவா யாவரும
வகை தொகை யொனறு மினறி
அனறு புரிநத தெலலாம—எனறன பாட்டிலே
ஆகக லெளி தாகு மோ?

திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச் சொல்லியதுபற்றி ஜகத்தில் உண்டான அதர்மக் குழப்பம்

தருமம அழி வெயதச சததிய மும பொய யாக
பெருமைத தவஙகள பெயா கெடடு மணஙக,
வானததுத தேவா வயிறறிலே தீப பாய,
மோன முனிவா முறை கெடடுத தா மயஙக,
வேதம பொருளினறி வெறறுரையே யாகி விட,
நாதம குலைநது நடுமை யினறிப பாழாக,
கந்தருவ ரெல்லாம களை யிழக்கச் சிததா முதல்
அந்தரத்து வாழவோ ரனைவோரும பித துறவே,
நான முகனுர் நா வடைக்க, நா மகட்குப புததி கெட,
வான முகிலைப போனற தொரு வண்ணத் திருமாலும
அறி துயில் போய மற ருஙகே ஆழநத துயி லெயதிவிட
செறி தரு நற் சீரழகு செல்வ மெலாந் தானுகுஞ
சீதேவி தன வதனஞ செமமை போயக் காரடைய,
மாதேவன யோகம மதி மயகக மாகி விட,—

வாலை, உமா தேவி, மாகாளி, வீறுடையாள,
மூலமா சகதி, ஒரு மூவிலை வேல கை யேறருள,
மாயை தொலைககு மஹா மாயை தானாவாள,
பேயைக கொலையைப பிணக குவையைக கண்டுவபபாள,
சிஙகததி லேறிச சிரித தெவையுங காததிடுவாள,
நோவுங கொலையு நுவ லொணாப பீடைகளும
சாவுஞ சலிபபு மெனறத தான பல கண முடையாள.
கடா வெருமை ஏறுங கரு நிறததுக காலனார
இடாது பணி செயய இலஙகு மஹா ராணி,
மஙகளஞ செலவம வளர வாழநாள நற கீரததி
துஙக முறு கலவி பொனபு சூழும பல கணததாள,
ஆககந தாமவாள, அழிவு நிலை யாவாள,
போககு வர வெயதும புதுமை யெலலாந தானாவாள,
மாறி மாறிப பினனும மாறி மாறிப பினனும
மாறி மாறிப போம வழககமே தானாவாள,
ஆதி பரா சகதி—அவளெனறு சம வனமை யுற,
சோதிக கதிர விடுககும சூரியனுந தெயவததின
முகததே இருள படர.

துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது

மூடப புலைமையினோன,
அகததே இருளுடையான, ஆரியரின வேறானோன,
துரியோதனனுஞ சுறறுக கெனவே தான திருமபி
அரியோன விதுர னவனுக் குரை செயவான :
‘செலவாய, விதுரா, நீ சிந்தித்திருபபதேன ?
வில்வா ணுதலினாள, மிகக எழி லுடையாள,

முன்னே பாஞ்சாலர் முடிவேந்தன் ஆவி மகள்,
இன்னே நாம் சூதில் எடுத்த விலைமகள் பார்!
சென்று விரை வெல்லாஞ் செவ்வனே தானுணர்த்தி,
"மன்றி னிடை யுள்ளா ளினை மைத்துனனின் னோ
தலைவன்
னின்னை அழைக்கிறான் நீள் மனையி லேவலுக்கே"
என்ன உரைத்தவளை இங்குக் கொணர்வாய்' என்றான்.

விதுரன் சொல்வது

துரியோதனன் இச் சுடு சொற்கள் கூறிடலும்,
பெரியோன் விதுரன் பெரிதுஞ் சினங் கொண்டு,
'மூட மகனே, மொழி யொன்று வாராதை யினைக்
கேடு வர லறியாய், கிழமையின்று சொல்லிவிட்டாய்.
புள்ளிச் சிறு மான் புலியைப் போய்ப் பாய்வதுபோல்,
பிள்ளைத் தவளை பெரும் பாம்பை மோதுதல் போல்,
ஐவர் சினத்தின் அழலை வளர்க்கின்றாய்.
தெய்வத் தவத்தியைச் சீர்குலையப் பேசுகிறாய்,
நின்னுடைய நன்மைக்கு நீதி யெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன்
என்னுடைய சொல் வேறெவர் பொருட்டுமில்லையடா!
பாண்டவர் தாம் நாளைப் பழி யிதனைத் தீர்த்திடுவார்,
மாண்டு தரை மேல், மகனே, கிடப்பாய் நீ.
தன் வழிவு நாடுந் தறுகண்மை என்னேடா?
முன்னமொரு வேனன் முடிந்த கதை கேட்டிலையோ?
நல்லோர் தம் உள்ளம் நையச் செயல் செய்தான்
பொல்லாத வேனன், புழுவைப்போல் மாய்ந்திட்டான்.

நெஞசஞ கூடவுரைத்தல நேர்மை எனக கொணடாயோ?
மஞசனே, அசசொல மருமததே பாயவதனறோ?
கெடடார தம வாயி லெளி தேகிளைதது விடும,
படடார தம நெஞசிற பலநா ளகலாது.
வெந நரகு சோதது விடும, விதனைத தடுததுவிடும,
மனனவனே, நொநதார மனஞ கூடவே சொலலுஞ
சொல.

சொலலி விடடேன, பினனொரு கால சொலலேன,
கௌரவாகாள!

புலலியாகட கினபம புவிதத லததில வாராது
பேராசை கொணடு பிழைச செயலகள செயகினறீர!
வாராத வன கொடுமை மா விபதது வநது விடும
பாணடவர தம பாதம பணிநதவர பாறகொணட
தெலாம

மீணடவாககே நநது விடடு விநயமுடன
"ஆணடவரே, யாஙகள அறியாமையாற செயத
நீணட பழி இதனை நீர பொறுபபீர" என றுரைதது,
மற றவரைத தஙகள வள நகாககே செலல விடீர.
குறறந தவிாககு நெறி இதனைக கொளளீரேல,
மா பாரதப போர வரும, நீர ழிநதிடுவீர
பூபாலரே' என் றப புணணியனுங கூறினன.
சொல லிதனைக கேடடுத துரியோதனன மூடன,
வல லிடிபோல 'சீசசி! மடையா, கெடுக நீ
எபபோது மெமமைச சபிதத லியல புனககே.
இபபோ துன சொலலை எவருஞ செவிககொளளார.
யாரடா, தோப பாகன! நீ போயக கண மிரணடில
"பாரதர்ககு வேநதன பணிததா" னெனக கூறிப

பாண்டவர் தம் தேவிதனைப் பார்வேந்தர் மன்றினிலே
ஈண் டழைத்துவா' என்றி யம்பினன். ஆங்கே தேர்ப்
பாகன் விரைந்து போய்ப் பாஞ்சாலி வாழ் மனையில்
சோகம் ததும்பித் துடித்த குரலுடனே,
'அம்மனே போற்றி! அறங் காப்பாய், தாள் போற்றி!
வெம்மை யுடைய விதியால் யுதிட்டிரனார்
மாமன் சகுனியொடு மாயச் சூதாடியதில்,
பூமி யிழந்து பொருளிழந்து தம்பியரைத்
தோற்றுத் தமது சுதந்தரமும் வைத்திழந்தார்
சாற்றிப் பணயமென்று தாயே உனை வைத்தார்
சொல்லவுமே நாவு துணிய வில்லை, தோற்றிட்டார்.
எல்லாரும் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனிலே,
நின்னை அழைத்து வர நேமித்தான் எம்மரசன்'
என்ன உரைத்திடலும், 'யார் சொன்ன வார்த்தை
யடா!

சூதர் ஸபை தனிலே தொல்சீர் மறக்குலத்து
மாதர் வருதல் மரபோடா? யார் பணியால்
என்னை அழைக்கின்றாய்?' என்றாள். அதற்கவனும்
'மன்னன் சுயோதனன்றன் வார்த்தையினால்' என்
றிட்டான்.

'நல்லது, நீ சென்று நடந்த கதை கேட்டு வா.
வல்ல சகுனிக்கு மாண் பிழந்த நாயகர்தாம்
என்னை முன்னே கூறி இழந்தாரா? தம்மையே
முன்ன மிழந்து முடித்தென்னைத் தோற்றாரா?
சென்று ஸபையில் இச் செய்தி தெரிந்து வா'
என்றவளுங் கூறி, இவன் போகிய பின்னர்,
தன்னந் தனியே தவிக்கு மனத்தாளாய்,

ன்னங் குலைந்து மலர் விழிகள் நீர் சொரிய,
உள்ளத்தை அச்சம் உலைவுறுத்தப் பேய் கண்ட
பிள்ளையென வீற்றிருந்தாள். பின்னந்தத் தேர்ப்பாகன்
மன்னன் சபை சென்று, 'வாழ்க வேந்தே! ஆங்கந்தப்
பொன்னரசி தாள் பணிந்து "போதருவீர்" என்றிட்டேன்.

"என்னை முதல் வைத்திழந்த பின்பு தன்னை மன்
மன்னர் இழந்தாரா? மாறித் தமைத் தோற்ற
பின்னரென்னைத் தோற்றாரா?" என்றேநும் பேரவையை
மின்னற் கொடியார் வினவி வரத் தாம் பணித்தார்
வந்து விட்டேன்' என்றுரைத்தான் மாண்புயர்ந்த
பாண்டவர் தாம்
நொந்து போயொன்றும் நுவலா திருந்து விட்டார்
மற்றும் சபை தனிலே வந்திருந்த மன்னரெலாம்
முற்று முறை யிருந்து மூங்கையர் போல் வீற்றிருந்தார்.

வீமன் சொல்வது

'சூதர் மனைகளிலே—அண்ணே!
தொண்டு மகளிருண்டு.
சூதிற் பணய மென்றே—அங்கோர்
தொண்டச்சி போவ தில்லை.

'ஏது கருதி வைத்தாய்?—அண்ணே,
யாரைப் பணயம் வைத்தாய்?
மாதர் குல விளக்கை—அன்பே
வாய்ந்த வடிவழகை.

வீமன் சொல்வது

'பூமி யரச ரெல்லாங்—கண்டே
போற்ற விளங்குகிறான்,
சாமி, புகழினுக்கே—வெம் போர்ச்
சண்டனப் பாஞ்சாலன்.

'அவன் சுடர் மகளை,—அண்ணே,
ஆடி யிழந்து விட்டாய்
தவறு செய்து விட்டாய்,—அண்ணே,
தருமங் கொன்று விட்டாய்

'சோரத்திற் கொண்ட தில்லை,—அண்ணே,
சூதிற் படைத்த தில்லை
வீரத்தினாற் படைத்தோம்,—வெம் போர்
வெற்றி யினாற் படைத்தோம்,

'சக்கரவர்த்தி யென்றே—மேலாந்
தன்மை படைத்திருந்தோம்;
பொக்கென வோர் கணத்தே—எல்லாம்
போகத் தொலைத்து விட்டாய்.

'நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய்,—அண்ணே,
நாங்கள் பொறுத் திருந்தோம்.
மீட்டு மெம்மை யடிமை—செய்தாய்,
மேலும் பொறுத் திருந்தோம்.

'துருபதன் மகளைத்—திட்டத்
துய்ம னுடற் பிறப்பை,
இரு பகடை யென்றாய்,—ஐயோ!
இவர்க் கடிமை யென்றாய்!

'இது பொறுப்ப தில்லை,—தம்பி!
எரி தழல் கொண்டு வா.
கதிரை வைத்திழந்தான்—அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்.'

அர்ஜுனன் சொல்வது

எனவீமன் ஸஹதேவ னிடத்தே சொன்னான்.
இதைக் கேட்டு வில் விஜயன் எதிர்த்துச் சொல்வான்:
'மனமாரச் சொன்னாயோ? வீமா! என்ன
வார்த்தை சொன்னாய்? எது சொன்னாய்? யாவர் [முன்னே?

கனமாரும் துருபதனார் மகளைச் சூதுக்
களியிலே இழந்திடுதல் குற்ற மென்றாய்,
சினமான தீ அறிவைப் புகைத்தலாலே,
திரிலோக நாயகனைச் சினந்து சொன்னாய்.
"தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்,
தருமம் மறுபடி வெல்லும்" எனு மியற்கை
மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்கும்
வழி தேடி விதி இந்தச் செய்கை செய்தான்.
கருமத்தை மேன் மேலுங் காண்போம் இன்று
கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், காலம் மாறும்,
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்.
தனு உண்டு காண்டீவ மதன் பேர்' என்றான்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

துசசா தனன எழுநதே—அனனை
துகிலினை மனறிடை யுரித லுறறான
'அசசோ தேவாகளே!'—என
றலறி அவ விதுரனுந தனை சாயநதாள.
பிச சேறியவனைப போல—அநதப
பேயனுந துகிலினை உரிகையிலே,
உட சோதியிற கலநதாள ;—அனனை
உலகததை மறநதாள, ஒருமை யுறறாள

'ஹரி, ஹரி, ஹரி, எனறாள ,—கணணா!
அபய மபய முனக கபய மெனறாள
கரியினுக கருள புரிநதே—அனறு
கயத திடை முதலையி னுயிர மடிததாய,
கரிய நனனிற முடையாய,—அனறு
காளிஙகன தலைமிசை நடம புரிநதாய!
பெரிய தொர பொருளாவாய,—கணணா!
பேசருமப பழ மறைப பொருளாவாய!

'சககர மேநதி நினறாய,—கணணா!
சாரஙக மெனறொரு விலலைக கரத துடையாய!
அக்ஷரப பொருளாவாய,—கணணா
அககார அமு துணணும பசுங குழநதாய!
துககஙக ளழித திடுவாய,—கணணா!
தொணடர கணணீரகளைத துடைத திடுவாய!

தக்கவா தமைக காபபாய,—அநதச
சதுாமுக வேதனைப படைதது விடடாய.

'வானத துள வானுவாய,—தீ
மண நீா காறறினில அவை யாவாய,
மோனத துள வீழநதிருபபாா—தவ
முனிவா தம அகததினி லொளிா தருவாய!
கானததுப பொயகையிலே—தனிக
கமல மென பூமிசை வீறறிருபபாள,
தானததது ஸ்ரீ தேவி,—அவள
தாளிணை கைககொணடு மகிழநதிருபபாய!

'ஆதியி லாதி யபபா,—கணணு!
அறிவினைக கடநத விணணகப பொருளே,
சோதிககுஞ சோதி யபபா,—என றன
சொலலினைக கேடடருள செயதிடுவாய!
மாதிககு வெளியினிலே—நடு
வானத திற பறநதிடும கருடன மிசை
சோதிககுள ஊாநதிடுவாய,—கணணு!
சுடாப பொருளே, பேரடறப பொருளே!

"கமபததி லுள்ளானோ?—அடா!
காடடுன றன கடவுளைத தூணிடததே!
வமபுரை செயு மூடா"—என று
மகன மிசை யுறுமியத தூணுதைததான
செமபவிா குழ லுடையான;—அநதத
தீய வலலிரணிய னுடல பிளந்தாய!
நமபி நின னடி தொழுதேன,—என னை
நாணழியா திங்கு காத தருள்வாய.

‘வாககினுக கீசனையும—நின றன
வாககினி லசைத திடும வலிமையினாய,
ஆககினை கரததுடையாய,—என றன
அன புடை எநதை, என னருட கடலே,
நோககினிற கதி ருடையாய,—இஙகு
நூற றுவா கொடுமையைத தவிாத தருளவாய,
தேககு நல் வானமுதே!—இஙகு
சிற றிடை யாயசசி யில வெணணெ யுணடாய!

வையகங காத திடுவாய!—கணணா!
மணி வணணா, என றன மனச சுடரே!
ஐய,நின பத மலரே—சரண.
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி!’ என றாள.
பொயயா தந துயரினைப போல,—நலல
புணணிய வாளா தம புகழினைப போல,
தையலா கருணையைப போல,—கடல
சல சலத தெறிந திடும அலைகளைபபோல,

பெண ணொளி வாழத திடுவா—அநதப
பெரு மககள செலவததின பெருகுதல போல
கணண பிரா னருளால,—தமபி
கழற றிடக கழற றிடத துணி புதிதாய
வணணப பொற சேலைகளாம—அவை
வளாந்தன, வளாநதன, வளாநதனவே!
எணணத தி லடஙகாவே,—அவை
எத்தனை எததனை நிறததனவோ!
பொன னிழை பட டிழையும—பல
புதுப புதுப புதுப புதுப புதுமைகளாய,

செனனியிற கை குவிததாள—அவள
செவவிய மேனியைசசாாநது நினறே,
முன்னிய ஹரி நாமம—தனனில
முழு நற பய னுல கறிந திடவே
துனனிய துகிற கூடடங—கணடு
தொழுமபத துசசாதன வீழநது விடடான

தேவாகள பூச சொரிநதாா,—'ஓம
ஜெய ஜெய பாரத சகதி,' எனறே.
ஆவலொ டெழுநது நினறு—முனனை
ஆரிய வீடடுமன கை தொழுதான.
சாவடி மறவ ரெலலாம—'ஓம
சகதி சகதி சகதி' எனறு கரங குவிததாா
காவலி னெறி பிழைததான,—கொடி
கடியா வுடையவன தலை கவிழநதான.

வீமன் செய்த சபதம்

வீம னெழுந துரை செயவான —'இநத
விண்ணவ ராணை, பரா சகதி யாணை,
தாமரைப பூவினில வநதான—மறை
சாறறிய தேவன திருக கழ லாணை;
மா மகளைக கொணட தேவன—எஙகள
மரபுககுத தேவன கணணன பதத தாணை;
காமனைக கணணழலாலே—சுடடுக
காலனை வெனறவன பொன னடி மீதில

ஆணை யிட்டுத் துரை செய்வேன்:—இந்த
ஆண்மை யிலாத துரியோதனன் றனை,
பேணும் பெருங் கனலொத்தாள்—எங்கள்
பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில்
நாணின்றி “வந்திரு” என்றான்—இந்த
நாய் மகனாந் துரியோதனன் றனை,
மாணற்ற மன்னர் கண் முன்னே,—என்றன்
வன்மை யினால் யுத்த ரங்கத்தின் கண்ணே,
‘தொடையைப் பிளந் துயிர் மாய்ப்பேன்—தம்பி
சூரத் துச்சாதனன் றன்னையு மாங்கே
கடை பட்ட தோள்களைப் பிய்ப்பேன்,—அங்கு
கள்ளொ ஊறு மிரத்தங் குடிப்பேன்,
நடை பெறுங் காண்பி ருலகீர்!—இது
நான் சொல்லும் வார்த்தை என் றெண்ணிடல் வேண்டா
தடை யற்ற தெய்வத்தின் வார்த்தை,—இது
சாதனை செய்க, பராசக்தி” என்றான்

அர்ஜுனன் சபதம்

பார்த்த னெழுந் துரை செய்வான்:—‘இந்தப்
பாதகக் கர்ணனைப் போரில் மடிப்பேன்.
தீர்த்தன் பெரும் புகழ் விஷ்ணு—எங்கள்
சீரிய நண்பன் கண்ணன் கழ லாணை;
கார்த் தடங் கண்ணி எந் தேவி—அவள்
கண்ணிலுங் காண்டிவ வில்லினு மாணை,
போர்த் தொழில் விந்தைகள் காண்பாய்,—ஹே!
பூதலமே! அந்தப் போதினில்’ என்றான்.

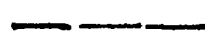
பாஞ்சாலி சபதம்

தேவி திரௌபதி சொல்வாள் — 'ஓம்,
தேவி பராசக்தி ஆணை யுரைத்தேன்,
பாவி துச்சாதனன் செந்நீர், — அந்தப்
பாழ்த்த துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்,
மேவி இரண்டுங் கலந்து — குழல்
மீதினிற் பூசி நறுநெய் குளித்தே
சீவிக் குழல் முடிப்பேன் யான், — இது
செய்யு முன்னே முடியேன்' என்றுரைத்தாள்

ஓமென் றுரைத்தனர் தேவர், — ஓம்
ஓமென்று சொல்லி யுறுமிற்று வானம்.
பூமி யதிர்ச்சி உண்டாச்சு — விண்ணைப்
பூழிப் படுத்திய தாஞ்சுழற் காற்று.
சாமி தருமன் புவிக்கே — என்று
ஸாக்ஷி யுரைத்தன பூதங்களைந்தும்.
நாமுங் கதையை முடித்தோம் — இந்த
நானில முற்று நல் லின்பத்தில் வாழ்க.

பாஞ்சாலி சபதம் முற்றிற்று.

60. ஸ்வசரிதை

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெலலை யூரசென றவ வூணா கலைததிறன
நேரு மாறெனை யெநதை பணிததனன்,
புலலை யுணகென வாளரிச சேயினைப
போககல போலவும, ஊணவிலை வாணிகம
நலல தென்றொரு பாரபபனப பிளளையை
நாடு விபபது போலவும, எநதைதான
அலலலமிககதோா மணபடு கலவியை
ஆரியாக கிங கருவருப பாவதை
நரியு யிரசசிறு சேவகா தாதாகள
நாயெ னததிரி யொறறா உணவினைப
பெரிதெ னககொடு தமமுயிா விறறிடும
பேடி யாபிறாக கிசசகப பேசுவோா
கருது மிவவகை மாககள பயினறிடுங
கலைப யிலகென வெனனை விடுததனன.
அருமை மிகக மயிலைப பிரிநதுமிவ
வறபர் கலவியி னெஞசுபொருநதுமோ?
கணிதம பனனிரண டாணடு பயிலவா, பின
காரகொள வானிலோா மீனிலை தேர்நதிலாா,
அணிசெய காவிய மாயிரங கறகினும
ஆழநதி ருககுங கவியுளம காணகிலாா,
வணிக மும்பொரு ளூலும பிதறறுவாா,
வாழு நாடடிற பொருளகெடல கேடடிலாா,
துணியு மாயிரஞ சாததிர நாமஙகள
சொல்லுவாரெட டுணைபபயன கணடிலாா.

கம்ப னென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்,
காளி தாசன் கவிதை புனைந்ததும்,
உம்பர் வானத்துக் கோளையு மீனையு
மோர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்,
நம்பருந்திற லோடொரு பாணினி
ஞால மீதிலி லக்கணங் கண்டதும்,
இம்பர் வாழ்வி னிறுதிகண் டுண்மையின்
இயல்பு ணர்த்திய சங்கர னேற்றமும்,

சேரன் தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்,
தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்,
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டியர் சோழர்கள்
பார ளித்ததும் தர்மம் வளர்த்ததும்,
பேர ருட்சுடர் வாள்கொண் டசோகனார்
பிழை படாது புவித்தலங் காத்ததும்,
வீரர் வாழ்த்த மிலேச்சர்தந் தீயகோல்
வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்

அன்ன யாவு மறிந்திலர் பாரதத்
தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்,
முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
மூண்டி ருக்குமிந் நாளி னிகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்
பேடிக் கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்,
என்ன கூறிமற் றெங்ங னுணர்த்துவேன்
இங்கி வர்க்கென துள்ள மெரிவதே!

சூதி லாத வுளத்தின னெந்தைதான்
சூழ்ந்த னக்கு நலஞ்செய னாடியே

ஏதி லாதருங கலவிப படுகுழி
ஏறி யுயதற கரிய கொடுமயிலம
தீதியன ற மயககமுற றமயமுற
செயகை யாவிறறு மெயா ரதனதயும்
வாதும பொயமையு மெனறனி லஙகினம
வாழும வெஙகுழை கக கெனனே வழஙகினன.
ஐய ரெனறுந துறையெனு று மறறெனக
காஙகி லககலே யெனு றெனு றுணாதிய
பொயய ருககிது கூறுவன, கேடபிரேல
'பொழுதே லாமுஙகள பாடததில போககினான
மெயய யாநது விழிததுழி வெயதிட
விறி முநதெயு தளளெனாய தாகிட
ஐயம விஞசுச சுதநதிர மெஙகியெனா
அறிவு வாரிதத துருமபெனு றலேநததால.'
செலவு தநதைதககோ ராயிரஞ செனறது,
தீதெனககுப பலலாயிரஞ சோநதன,
நலமோ ரெடடுணே யுஙகணடி லேனிதை
நாறப தாயிரங கோடியிற சொலலுவேன.
சிலமுன செய நலவினைப பயனாலு நந
தேவி பாரதத தனனே யருளினும
அலவு றுததுநும பேரிருள வீழநதுநான
அழிநதி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.

மணம்

நினேகக நெஞச முருகும, பிறாககிதை
நிகழதத நாநனி கூசு மதனறியே
எனேததிங கெணணி வருநதியு மிவவிடர்
யாஙஙன மாறறுவ தெனபது மோர்ந்திலம.

அனைத்தொர் செயதிமற றேதெனிற் கூறுவேன.
அமம! மாக்கள மணமெனுஞ செயதியே.
வினைத தொடாகளில மானிட வாழகமையுள
மேவு மிமமணம போறபிறி தினறரோ.

வீடுருவணம யாபபதை வீடெனபாா,
மிகவி ழிந்த பொருளை ப பொருளெனபாா;
நாடுங காலொா மணமறற செயகையை
நலல தோாமண மாமென நாட்டுவாா
கூடு மாயிற பிரம சரியங கொள;
கூடு கினறில தெனனிற பிழைகளசெய
நீட ழிநது நரக வழிச செலவாய
யாது செயயினு மிமமணஞ செயயல காண

வசிடட னுகரு மிராமாகரும பினனொரு
வளளுவாககுமுன வாயததிடடமா தாபோல
பசிதத தொ ராயிர மாணடு தவஞசெயது
பாாககி னும பெறல சால வரிதுகாண.
புசிபப துமபரி மெலலமு தெனறெணிப
புலையா விறறிடும களளுண வாகுமோ?
அசுதத சொலவது கேடகலிா, காளையீா! [மின்.
ஆணமை வேணடின மணஞசெயதலோமபு

வேறு தேயதத தெவரெது செயயினும
விழசசி பெறற விப பாரத நாட்டினில
ஊறழிநது பிணமென வாழுமிவ
வூன நீககவிருமபு மிளையா தாம
கூறு மெந்தத துயாகள விளையினும
கோடி மககள பழிவந்து சூழினும

நீறு பட்டவிப பாழசசெயல் மட்டினும
நெஞச ததாலு நினைப்ப தொழிகவே.

பால ருந்து மதலையா தம்மையே
பாதகக் கொடும பாதகப பாதகர்
மூலத் தோடுகு லஙகெடல நாடிய
மூட மூடநிா மூடப புலையர் தாம
கோல மாக மணததிடைக கூட்டுமிக
கொலையெ னுஞசெயலொனறினை யுளளவும
சால வினனு மோ ராயிர மாண்டிவா
தாத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே.

ஆஙகொர் கனனியைப பத்துப பிராயத்தில்
ஆழநெஞசிடை யுனறி வணஙகினென,
ஈஙகொா கனனியைப பனனிரணடாணடனுள
எநதை வநது மணமபுரி விததனன,
நீஙகு மறறிதி லுணடென றறிந்தவன
செய லெதிாககுந திறனில னுயினேன.
ஓஙகு காதற றழலெவ வளவென்றன
உள மெரிததுள தெனபதுங் கண்டிலேன.

மறறொா பெணணை மணஞ செயத போழதுமுன
மாத ராளிடைககொணடதொா காதலதான
நிறறல் வேணடுமெனவுளத தெணணிலேன,
நினைவையே யிமமணத்திற செலுததிலேன,
முறறொடா பினிலுணமை யிருந்ததால்
மூணடபினன தொா கேளியெனறெண்ணி
கறறுங கேட்டு மறிவு முதிருமுன [னேன.
காதலொன்று கடமையொனருயினே.

மதனன் செயயு மயக்க மொருவயின ,
மாக்கள் செயயும் பிணிபபு மறறோர்வயின்
இதனிற பனனிரண டாடடை யிளைஞனுக்
கெனனை வேணடு மிடாக்குறுசூழசசிதான ;
எதனி லேனுங கடமை விளையுமேல
எத்துயர்க ளுழனறுமற றெனசெயதும
அதனி லுணமையோ டாாநிடல சாலுமென
றறம விதிபபுது மபபொழு தோாநிலேன.

சாததி ரஙகள கிரியைகள பூசைகள
சகுன மந்திரந தாலிமணி யெலாம
யாதெ னைகொலை செயதனரலலது
யாது தாமமுறை யெனல காடடிலா ,
தீததி ரனகொ ளறிவறற பொயச செயல
செயது மறறவை ஞான நெறி யெனபா ;
மூதத வாவெறும வேடததி னிறகுஙகால
மூடப பிளளை யறமெவ ணோவதே ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ஈஙகி தறகிடை யெநதை பெருந்துயா
எயதி நினறனன, தீய வறுமையான
ஓஙகி நினற பெருஞ செல்வம யாவையும
ஊணா செயத சதியி லிழந்தனன ;
பாஙகி னினறு புகழசசிகள பேசிய
பண்டை நணபாகள கைநெகிழத்தேகினர்
வாஙகி யுயநத கிளை ஞருந தாதரும
வாழவு தேயந்த பின யாது மதிபபரோ ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

பாரபபனக் குலங கெட்டழி வெயதிய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால
வோபபவோபபப பொருள செயவதொனறையே
மேனமை கொணட தொழிலெனக கொண
[டனன்;
ஆரபபு மிஞசப பலபல வாணிகம
ஆறறி மிக்க பொருள செயது வாழந்தனன்:
நீரபப டுஞசிறு புறபுத மாமது
நீஙகவே யுளங குனறித தளாநதனன.

தீய மாய வுலகிடை யொனறினில்
சிநதை செயது விடாயுறுங காலதை
வாயடஙக மெனமேலும பருகினும
மாயத தாகந தவிாவது கணடிலம,
நேயமுறறது வந்து மிகமிக,
நித தலும மதறகாசை வளருமால.
காய முள ளவரையுங கிடைபபினும
கயவா மாயவது காயநத வுளஙகொணடே.

‘ ஆசைககோரளவில்லை மிடயததுள
ஆழந்த பின்னஙகமைதி யுண்டாமென
மோசம போகலிர’ எனறிடித தோதிய
மோனி தாளிணை முபபொழு தேததுவாம;
தேசததாா புகழ நுண்ணறி வோடு தான
திணமை விஞசிய நெஞ்சின ஞயினும
நாசக காசினி லாசையை நாடினன
நலல னெந்தை துயர்ககடல வீழநதனன்.

பொருட் பெருமை

பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்ற நம்
  புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்.
பொருளிலார்க் கினமில்லை, துணையில்லை,
  பொழு தெலாமிடர் வெள்ளம் வந்தெற்றுமால்.
பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்
  போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்,
  மாமகட்கிங் கொருகுறை யுரைத்திலன்,

அறமொன் றேதரு மெய்யின்ப மென்றநல்
  லறிஞர் தம்மை யனுதினம் போற்றுவேன்,
பிற விரும்பி யுலகினில் யான்பட்ட
  பீழையெத்தனை கோடி! நினைக்கவும்
திறனழிந்தென் மனமுடை வெய்துமால்
  தேசத்துள்ள இளைஞ ரறிமினோ!
அறமொன் றேதரு மெய்யின்பம், ஆதலால்
  அறனையே துணையென்றுகொண் டுய்திரால்.

வெய்ய காமப் பயன்க ளிற்றோய்ந்து தான்
  மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றாக்கிய
தெய்வமே யிது நீதி யெனினு நின்
  திருவருட்குப் பொருந்திய தாகுமோ?
ஐயகோ! சிறிதுண்மை விளங்குமுன்,
  ஆவினையத் துயருறல் வேண்டுமே!
பையப்பைய வோராமை குன்றே றல்போற்
  பாருளோ ருண்மை கண்டிவ ணுய்வரால்.

முடிவுரை

தந்தை போயினன், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது ;
தரணி மீதினி லஞ்சலென் பாரிலர் ;
சிந்தையிற் றெளி வில்லை ; உடலினில்
திறனுமில்லை, உரனுளத் தில்லையால் ;
மந்தர்பாற் பொருள் போக்கிப் பயின்றதோர்
மடமைக் கல்வியில் மண்ணும் பயனிலை.
எந்த மார்க்கமுந் தோற்றில தென் செய்கேன்?
ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே?

முடிவுரை

உலகெலாமொர் பெருங் கனவஃதுளே
யுண்டுறங்கி யிடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவினுங் கனவாகு மிதற்கு நான்
பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென் பயன் ?
பண்டு போனதை யெண்ணி யென்னாவது ?
சில தினங்க ளிருந்து மறைவதிற்
சிந்தை செய்தெவன் செத்திடுவாண்டா !

ஞான முந்துற வும்பெற் றிலாதவர்
நானிலத்துழல் துயரன்றிக் காண்கிலார்
போனதற்கு வருந்திலன். மெய்த்தவப்
புலமையோனது வானத் தொளிருமோர்
மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
வீச லொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
ஆன தாவதனைத்தையுஞ் செய்வதோர்
அன்னையே ! இனி யேனு மருள்வையால்.

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யன்பினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின் மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினதுபே ரருளின்
நெறியிலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்.
குறிகுண மேதுமில்ல தாயனைத் தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே!

---

61. வேய்ங்குழல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தான் தோடி. தாளம—ஏகதாளம்.

எஙகிருநது வருகுவதோ—ஒலி
யாவா செயகு வதோ?—அடி தோழி

(1) குனறி னினறும வருகுவதோ—மரக
கொமபி னினறும வருகுவதோ—வெளி
மனறி னினறு வருகுவதோ—எனறன
மதி மருணடிடச செயகுதம— (இஃதெஙகிருந்து)

(2) அலை யொலிததிடும தெயவ—யமுனை
யாறறி னினறும ஒலிபபதுவோ—அன்றி
இலை யொலிககும பொழிலிடை நினறும
எழுவதோ இஃதினன முதைதபோல—(எஙகிருந்து)

(3) காடடி னினறும வருகுவதோ—நிலாக
காறறைக கொணடு தருகுவதோ—வெளி
நாடடினினறு மிதெதனறல கொணாவதோ
நாதமிஃதெனுயிரை யுருககுதே— (எஙகிருந்து)

(4) பறவையேது மொனறுளளதுவோ—இஙஙன
பாடுமோ அமுதககனற பாடடு
மறைவினின்றுங கினனர ராதியா
வாத்தியததினிசை யிதுவோ அடி— (எஙகிருந்து)

(5) கண்ண னூதிடும வேயஙகுழல தானடீ
காதிலே யமுதுளளததில நஞசு
பண் ணனரு மடி பாவையா வாடப
பாடி யெயதிடும அமபடி தோழி (எஙகிருந்து)

62. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமும் நின் மையல் ஏறுதடீ,
குறவள்ளீ! சிறுகள்ளீ!

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே உனைக் கூடி—நின்றன்
வீரத் தமிழ்ச் சொல்லின் சாரத்திலே மனம்
மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி—குழல்
பாரத்திலே இதழ் ஈரத்திலே, முலையோரத்திலே
அன்பு சூடி—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி அமர நிலை பெற்றதன்
பயனை யின்று காண்பேனடி
(எந்த நேரமும்)

2. வெள்ளை நிலா விங்கு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய்—ஒளிக்
கொள்ளையிலே உனைக் கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்றுபட்டு—நின்றன்
பிள்ளைக்கிளி மென் குதலையிலே மனம்
பின்ன மறச் செல்லவிட்டு—அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்வமே!
நினைச் சேர விரும்பினேன், கண்டாய்!
(எந்த நேரமும்)

3. வட்டங்கள் ளிட்டுங் குளமகலாத
மணிப் பெருந் தெப்பத்தைப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செய்து நின
மேனி தனை விடலின்றி—
எட்டுத் திசையு மொளிர்ந்திடுங் காலை யிரவியைப்
போன்ற முகத்தாய்!—முத்த
மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்
சேர்ந்திட வந்தேன். (எந்த நேரமும்)

---

63 வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம் – கரஹரப்பிரியை. தாளம் —ஆதி.

பல்லவி

உனையே மயல் கொண்டேன்,—வள்ளி!
உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய்! (உனையே)

சரணம்

எனை யாளவாய், வள்ளி, வள்ளீ!
இள மயிலே, என் இதய மலர் வாழ்வே,
கனியே, சுவை யுறு தேனே,
கலவியிலே அமுதனையாய்!—(கலவியிலே)
தனியே, ஞான விழியாய்! நிலவினில
நினை மருவி, வள்ளி, வள்ளீ!
நீ யாகிட வே வந்தேன். (உனையே)

---

64. மழை

1. திக்குக ளெட்டுஞ் சிதறி—தக்கத்
தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட
பக்க மலைகளுடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது—தாம்தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது—பேய்கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட.

2. வெட்டி யடிக்குது மின்னல்,—கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது,
கொட்டியிடிக்குது மேகம்!—கூ
கூவென்று விண்ணைக்குடையுது காற்று,
சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்,
எட்டுத் திசையு மிடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா!

3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி!—தலை
ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக் குதித்திடுகின்றான்,—திசை
வெற்புக் குதிக்குது; வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார்;—என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு கண்டோம்!
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண் முன்பு கண்டோம்!

65 ஓவியர் மணி ஸ்ரீ ரவிவர்மா

1. சந்திர னொளியை யீசன்
 சமைத்துப் பருக வென்றே
வந்திடு சாதகப் புள்
 வகுத்தனன், அமுதுண்டாக்கிப்
பந்தியிற் பருக வென்றே
 படைத்தனன் அமரர் தம்மை,
இந்திரன் மாண்புக் கென்ன
 இயற்றினன் வெளிய யானை.

2. மலரினில் நீல வானில்
 மாதரார் முகத்தி லெல்லாம்
இலகிய அழகை யீசன்
 இயற்றினன், சீர்த்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
 யோங்கிய இரவி வர்மன்
அலகிலா அறிவுக் கண்ணா
 லனைத்தையு நுகரு மாறே.

3. மன்னர் மாளிகையி லேழை
 மக்களின் குடிலி லெல்லாம்
உன்னருந் தேசுவீசி
 உள்ளத்தினைக் களிக்கச் செய்வான்
நன்னரோ வியங்கள் தீட்டி
 நல்கிய பெருமான் இந்நாட்

பொனனணி யுலகு சென ருன
புவிப்புகழ போதுமெனபான

4. அரமபை யூர்வசி போலுளள
அமர மெல்லியலாா செவவி
திறமபட வகுதத வெமமான !
செயதொழி லொப்பு நோககக
விருமபியே கொலலா மினறு
விணணுல கடைநது விடடாய ?
அரமபையா நினைகை, செயகைகக
கழிதலங கறிவை திணணம

5. காலவான போககி லெனறுங
கழிவிலாப பெருமை கொணட
கோலவான றொழிலகள செயது
குலவிய பெரியோா தாமும
சீலவாழ வகறறி யோாநாட
செததிடலுறுதி யாயின
ஞால வாழவினது மாயம
நவினறிடற கரிய தனறோ ?

ஓம்

65. சத்ரபதி சிவாஜி

தன் சைனியத்திற்குக் கூறியது

ஜய ஜய பவானி! ஜய ஜய பாரதம்!
ஜய ஜய மாதா! ஜய ஜய துர்க்கா!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!
சேனைத் தலைவர்காள்! சிறந்த மந்திரிகாள்!
யானைத் தலைவரும் அருந்திறல் வீரர்காள்!
அதிரத மன்னர்காள்! துரகத் ததிபர்காள்!
எதிரிகள் துணுக்குற இடித்திடு பதாதிகாள்!
வேலெறி படைகாள்! சூலெறி மறவர்காள்!
காலனுருக் கொளும் கணை துரந்திடுவீர்.
மற்றுமா யிரவிதம் பற்றலர் தம்மைச்
செற்றிடுந் திறனுடைத் தீரரத் தினங்காள்!
யாவிரும் வாழிய! யாவிரும் வாழிய!
தேவி நந் தமக்கெலாந் திருவருள் புரிக!
மாற்றலர் தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றல்கொண் டிருந்ததிவ் வரும்புகழ் நாடு!
வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி?
வீரரும் அவரிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு!
தாமமே யுருவமாத் தழைத்த பேரரசரும்

நிர்மல முனிவரும நிறைந்த நன் ஞடு!
வீரரைப் பெருத மேனமைதீர் மஙகையை
ஊரவா மலடியென றுரைததிடு நாடு!
பாரதபூமி பழமபெரும பூமி,
நீ ரதன புதலவா · இந நினைவகற ருதீா!
பாரத நாடு பாரகெலாம திலகம
நீ ரதன புதல்வர், இந் நினைவகற ருதீர்!
வானக முட்டு மிமயமால வரையும
ஏனைய திசைக ளிலிருந திரைக கடலும
காததிடு நாடு! கஙகையுஞ சிநதுவும
தூத திரை யமுனையுஞ சுனைகளும புலைகளும
இனனரும பொழிலகளும இணையிலா வளஙகளும
உனனத மலைகளும ஒளிதரு நாடு!
பைநநிறப பழனம பசியிலா தளிகக
மைந்நிற முகிலகள வழஙகு பொன ஞடு!
தேவாகள வாழவிடம, திறலுயா முனிவா
ஆவலோ டடையு மரும புகழநாடு!
ஊனமொன றறியா ஞானமெயப பூமி!
வானவா விழையு மாடசியாா தேயம!
பாரத நாட்டிசை பகர யான வல்லனே?
நீ ரதன புதலவா, இந நினைவகற ருதீர்!
தாயததிரு நாட்டைத் தறுகண மிலேசசா,
பேயத்தகை கொணடோர், பெருமையும வண்மையும்
ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவா,
வானக மடக்க வந்திடு மரககர் போல்
இந்நாட் படைகொணாந தினனலசெய் கின்ருர்!
ஆலய மழிததலு மருமுறை பழித்தலும்

பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதரகற பழித்தலும மறையவா வேள்விக்
கேதமே சூழவது மியற்றிநிற கினறூர் !
சாத்திரத தொகுதியைத் தாழததது வைக்கினறூர் !
கோத்திர மஙகையா குலஙகெடுக கினறூர் !
எணணில துணைவாகாள ! எமக்கிவா செயுநதுயர் ;
கண்ணிய மறுததனா , ஆணமையுங கடிநதனா ;
பொருளினைச சிதைததனா , மருளினை விதைத
[தனர் ;
திணமையை யழிததுப பெணமையிஙகளிததனர் ;
பாரதப பெரும பெயா பழிபபெய ராககினா ;
சூராதம மககளைத தொழுமபராயப புரிநதனா ;
வீரிய மழிநது மேனமையு மொழிநது நம
ஆரியா புலையருக கடிமைக ளாயினா.
மறறிதைப பொறுதது வாழவதோ வாழககை ?
வெறறிகொள புலையாதாள வீழநதுகொல் வாழவீர்?
மொககுளதான தோனறி முடிவதுபோல
மககளாயப பிறநதோா மடிவது திணணம !
தாயததிரு நாடடைத தகாததிடு மிலேச்சரை
மாயததிட விருமபான வாழவுமோர் வாழவுகொல் ?
மானமொன றிலாது மாறறலா தொழுமபராய
ஈனமுறறிருகக எவன்கொலோ விருமபுவன் ?
தாயபிறன் கைபடச் சகிபபவனுகி
நாயென வாழவோன் நமரிலிங குளனோ ?
பிச்சைவாழ வுகநது பிறருடை யாட்சியில்
அச்ச முற றிருப்போன ஆரிய னல்லன் ;
புனபுலால் யாக்கையைப போறறியே தாயநாட்

டன்பிலா திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
மாட்சிதீர் மிலேச்சர் மனப்படி யாளும்
ஆரியத் தன்மை யற்றிடுஞ் சிறியர்
யாரிவ ணுளரவர் யாண்டேனு மொழிக!
படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விரும்பாக்
கடைபடு மக்களென் கண்முனில் லாதீர்!
சோதரர் தம்மைத் துரோகிக ளழிப்ப
மாதரார் நலத்தினை மகிழ்பவன் மகிழ்க!
நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல் நினையான்
வீடுசென் றொளிக்க விரும்புவோன் விரும்புக!
தேசமே நலிவொடு தேய்ந்திட மக்களின்
பாசமே பெரிதெனப் பார்ப்பவன் செல்க!
நாட்டுளார் பசியினால் நலிந்திடத் தன்வயி
றூட்டுதல் பெரிதென உண்ணுவோன் செல்க!
ஆணுருக் கொண்ட பெண்களும் அலிகளும்
வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல் விரும்பேன்.
ஆரிய ரிருமின்! ஆண்களிங் கிருமின்!
வீரிய மிகுந்த மேன்மையோ ரிருமின்!
மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின்!
ஈனமே பொருத வியல்பின ரிருமின்!
தாய்நாட் டன்புறு தனையரிங் கிருமின்!
மாய நாட் பெருமையின் மாய்ப்பவ ரிருமின்!
புலையர்தம் தொழும்பைப் பொறுக்கிலா ரிருமின்!
கலையறு மிலேச்சரைக் கடிப்பவ ரிருமின்!
ஊரவர் துயரில்நெஞ் சுருகுவீ ரிருமின்!
சோர நெஞ்சிலாத் தூயவ ரிருமின்!
தேவி தாள்பணியுந் தீரரிங் கிருமின்!

பாவியா குருதியைப பருகுவா ரிருமின் !
உடலினைப போறறு வுததம ரிருமின !
கடல் மடுபபினுமனங கலஙகல ருதவுமின் !
வமமினே துணைவீா ? மருடசி கொளளாதீா !
நமமினே ராற்றலை நாழிகைப பொழுதெனும
புல்லிய மாறறலா பொறுககவல் லாாகொல ?
மெலலிய திருவடி வீறுடைத தேவியின
இனனருள நமககோா இருநதுணை யாகும.
பனனரும புகழுடைப பாரததனும கணணனும
வீமனும துரோணனும வீடுமன ருனும
ராமனும வேறுள இருநதிறல வீரரும
நறறுணை புரிவா , வானக நாடறும ;
வெறறியே யனறி வேறெதும பெறுகிலேம.
பறறரு முனிவரும ஆசிகள பகாவா
செறறினி மிலேசசரைத தீாததிட வமமின !
ஈடடியாற சிரஙகளை விடடிட எழுமின !
நீடடிய வேலகளை நேரிருந தெரிமின !
வாளுடை முனையினும, வயநதிகழ சூலினும,
ஆளுடைக கால்க ளடியினுந தேர்களின
உருளையி னிடையினும, மாறறலர் தலைகள
உருளையிற கணடுநெஞ சுவபபுற வமமின !
நம மிதம பெருவளம நலிநதிட விருமபும
(வனமியை) வேரறத தொலைதத.தபின னனரே
ஆனெனப பெறுவோம ! அனறிநா மிறபபினும
வானுறு தேவா மணியுல கடைவோம !
வாழவமேற பாரத வானபுகழத தேவியை
தாழவினின றுயாததிய தடமபுகழ பெறுவோம !

போரெனி லிதுபோற புண்ணியத் திருப்போர
பாரினி லிதுபோர் பாரத்திடற் கெளிதோ ?
ஆட்டினைக கொனறு வேளவிக ளியற்றி
வீட்டினைப பெறுவான விருமபுவார சிலரே ;
நெஞசக குருதியை நிலததிடை வடித்து
வஞசக மழிககும மாதவம புரிவம யாம.
வேளவியி லிது போல வேளவி யொனறில்லை ;
தவததினி லிதுபோற றவம பிறிதில்லை.
முனனையோர் பார்த்தன முனை ததிசை நின்று
தன்னெதிர நினற தளததினை நோககிட
மாதுலர சோதரர மைததுனர தாதையர
காதலின நணபர கலைதரு குருவ ரென
றினனவ ரிருததலகண டிதயநொந தோனுயத்
தனனருந தெயவிகச சாரதி முனனர
" ஐயனே ! யிவாமீ தமபையோ தொடுபபேன ?
வையகத தரசும வானக வாடசியும
போயினு மிவர தமைப போரினில வீழத்தேன.
மெயயினில் நடுககம மேவுகின றதுவால ;
கையினில் விலலும கழனறுவீழ கினறது ;
வாயுலர கினறது , மனம்பதைக் கின்றது ;
ஓயவுறுங காலகள ; உலைந்தது சிரமும் ;
வெறறியை விருமபேன ; மேனமையை விருமபேன் ;
சுறறமிங கறுததுச் சுகமபெறல விரும்பேன ;
எனையிவர கொலலினும இவரையான் தீண்டேன்
சினையறுத் திட்ட பின செயவதோ ஆட்சி ?"
எனபபல கூறியவ் விந்திரன புதல்வன '
கனபபடை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழநதனன, சுருதியின முடிவாயத்
தோவயின நினறநந தெயவிகப பெருமான
வில்லெறிந திருநத வீரனை நோககி,
"புலலிய அறிவொடு புலமபுகினறனையால
அறததினைப பிரிநத சுயோதன தியரைச
செறுததினி மாயபபது தீமையென கினறாய.
உணமையை அறியாய, உறவையே கருதிப
பெணமைகொணடேதோ பிதறறுகினறாய.
வஞசகர, தீயர, மனிதரை வருததுவோர,
நெஞசகத தருககுடை நீசர்கள—இனனோர
தமமொடு பிறநத சகோதர ராயினும
வெமமையோ டொறுததல வீரர தருசெயலாம.
ஆரிய! நீதி நீ யறிகிலை போலும!
பூரியர போல மனம புழுஙகுற லாயினை.
அருமபுகழ தேயபபதும அனாரியத தகைததும்
பெருமபதத தடையுமாம பெணமையெங கெயதினை?
பேடிமை யகறறு! நின பெருமையை மறநதிடேல்!
ஈடிலாப புகழினய! எழுகவோ எழுக!"
எனறுமெய ஞானமநம மிறையவர கூறக
குனறெனும வயிரக கொறறவான புயததோன
அறமே பெரிதென அறிநதிடு மனததனய
மறமே யுருவுடை மாறறலர தமமைச
சுறறமும நோககான தோழமை மதியான
பறறலர் தமையெலாம பாரக கிரையாககினன.
விசயனன றிருநத வியன் புகழ நாட்டில்
இசையுநற றவததா லினறுவாழந திருககும
ஆரிய வீரர்காள! அவருடை மாறறலர,

தேரில், இந் நாட்டினா, செறிவுடை உறவினா,
நமமையின றெதிாககும நயனிலாப புலலோா
செமமைதீா மிலேச்சா, தேசமும பிறிதாம,
பிறபபினி லனனியா, பேசசினி லனனியா,
சிறபபுடை யாாியச சீாமையை யறியாா.

[குறிப்பு :—இது அசசுபபிரதி ஒனறிலிருநது பதிபபிககப் பட்டிருககிறது, நூலின் போககைப பாாககுமிடதது, இது பூாததியாகவிலலை யென்றும, கடைசியில் இன்னும சில வரிகள இருநதிருக்கலாமோ என்றும சநதேகிககப்பட வேண்டியிருககிறது—பா பி]

67. நவராத்திரிப் பாட்டு

பராசக்தி (மூனறும ஒனருகிய மூாத்தி)

1. மாதா பராசகதி வையமெலா நீ நிறைந்தாய !
ஆதார முனனையலலால ஆரெமககுப பாரினிலே !
ஏதாயினும வழி நீ சொலவாய, எமதுயிரே !
வேதாவின தாயே ! மிகப பணிநது வாழவோமே.

வாணி

2. வாணி கலைத தெயவம மணிவாக குதவிடுவாள
ஆணிமுததைப போலே அறிவு முதது மாலையினாள
காணுகினற காடசியாயக காணப தெலலாங
காடடுவதாய
மாணுயாநது நிறபாள மலரடியே சூழவோமே.

ஸ்ரீ தேவி

3. பொனனரசி நாரணனா தேவி, புகழரசி
மினனு நவரததினமபோல மேனியழகுடையாள
அனனையவள வையமெலாம ஆதரிபபாள ஸ்ரீதேவி
தனனிரு பொறருளே சரணபுகுநது வாழவோமே.

பாாவதி

4. மலையிலே தான பிறநதாள, சஙகரனை மாலையிட
உலையிலே யூதி உலகக கனல வளாபபாள [டாள
நிலையி லுயாததிடுவாள, நேரே அவள பாதம
தலையிலே தாஙகித தரணிமிசை வாழவோமே.

68. காளிப் பாட்டு

1. யாதுமாகி நின்றாய் காளி
   எங்கும் நீ நிறைந்தாய்
   தீது நன்மை யெல்லாம்—காளி
   தெய்வ லீலை யன்றோ?
   பூத மைந்து மானாய்—காளி
   பொறிகளைந்து மானாய்
   போதமாகி நின்றாய்—காளி
   பொறியை விஞ்சி நின்றாய்.

2. இன்பமாகி விட்டாய்—காளி
   என்னுளே புகுந்தாய்
   பின்பு நின்னையல்லால்—காளி
   பிறிது நானுமுண்டோ?
   அன்பளித்து விட்டாய்—காளி
   ஆண்மை தந்து விட்டாய்
   துன்ப நீக்கிவிட்டாய்—காளி
   தொல்லை போக்கி விட்டாய்.

69. நிலவுப் பாட்டு

1. வாராய் நிலவே வையத் திருவே,
   வெள்ளைத் தீவில் விளையுங் கடலே,
   வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே,
   வாராய், நிலவே, வா.

2. மணணுககுளளே யமுறைதக கூட்டிக்
கண்ணுக்குளளே களியைக் காட்டி
எண்ணுககுளளே யினபத தெளிவாய
வாராய, நிலவே, வா.

3. இனபம வேணடில வானைக காணபீர்,
வானெளி தனனை மணணிற காணபீர்,
துனபந தானோ பேதைமை யனறே!
வாராய, நிலவே, வா.

4. அசசப பேயைக கொலலும படையாம
விதைதத தேனில விளையுங களியாய
வாராய, நிலவே, வா.

---

70. வேலை

தோகைமே லுலவுங கநதன
சுடாககரத திருககும வெறறி
வாகையே சுமககும வேலை
வணங்குவ தெமககு வேலை.

